

9^E JAARGANG N^O 16 — 5 JULI 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

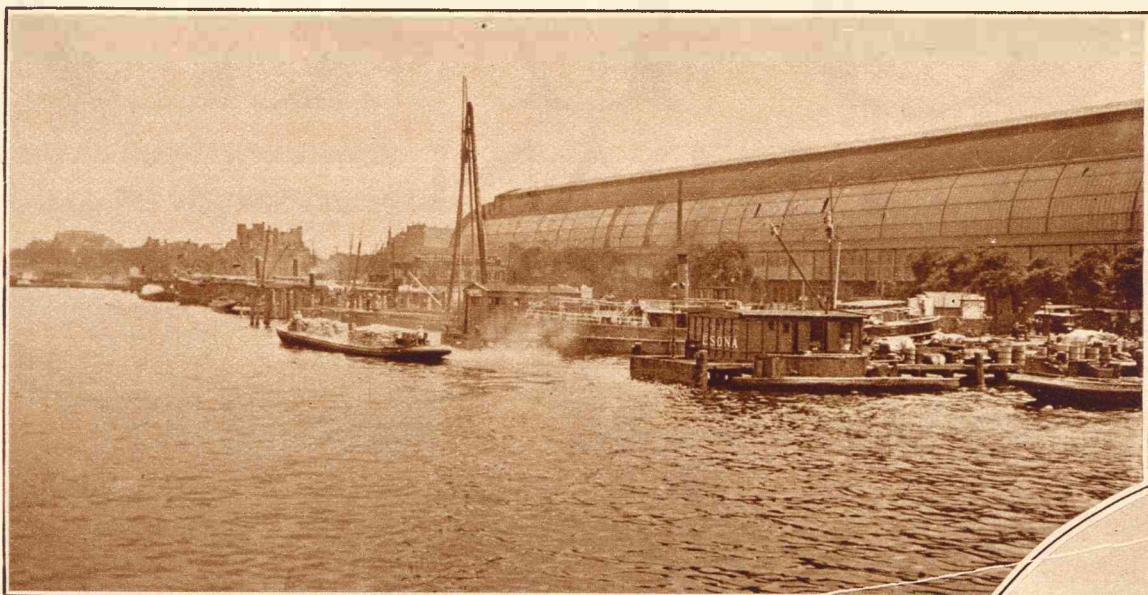
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

GEEN ROZEN ZONDER DOORN

NAAR ALKMAAR OVER HET WATER

Langzaam verdwijnt de stad, met op den voorgrond de reusachtige kap van het Centraal Station, uit het gezicht.

Foto hierboven: Langs de Zaan.

Foto hieronder: Zandijk, met zijn tusschen het geboomte verscholen groene huisjes.

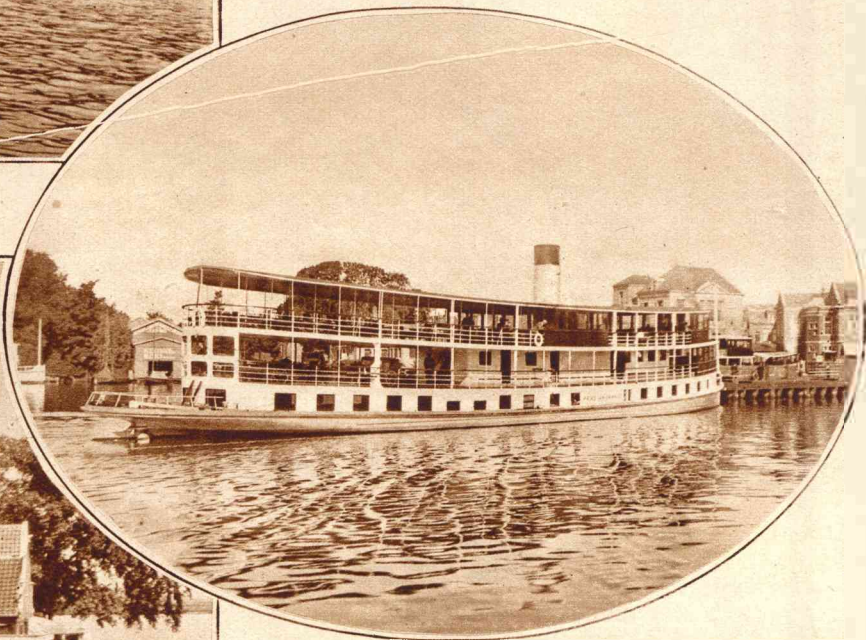
Om acht uur 's morgens ga je uit Amsterdam weg en om elf uur ben je in Alkmaar.

Dat is lang, drie uur voor 'n reis tusschen twee zoo dicht bij elkaar gelegen plaatsen en je kan het ook vlugger doen, maar ik zou het u niet aanraden. Tenminste, als u voor plezier gaat en niet voor zaken.

Want, al is het dan de langzaamste, de verbinding tusschen Amsterdam en Alkmaar met een der schitterende booten van de Alkmaar Packet is ook de ideaalste... als het mooi weer is.

Deze week heb ik dien tocht weer eens gemaakt en als altijd heb ik er ook weer van genoten.

Je vaart af van de De Ruyterkade en langzaam zie je de stad, op den voorgrond de kap van het Centraal Station als een lange streep licht, door de

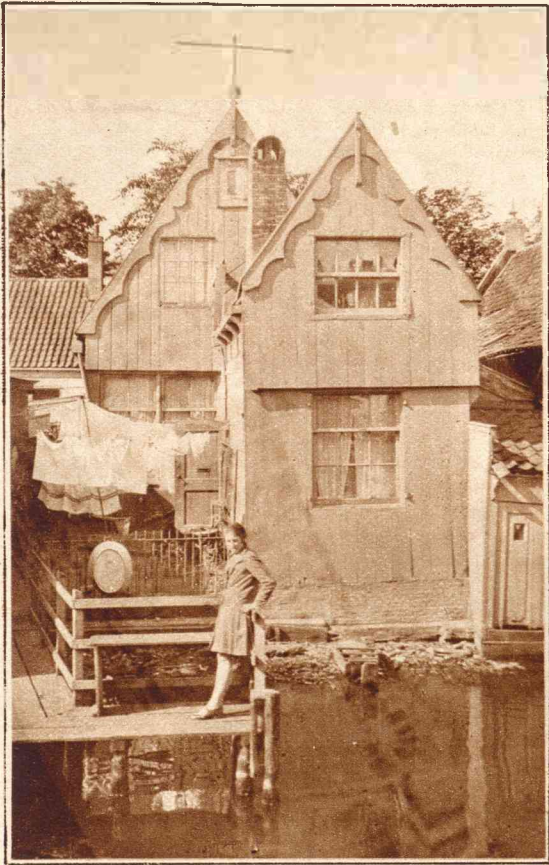
Terwijl de Zaausche boot aanlegt aan den steiger, varen wij door de Zaandamsche sluis.

op de ruiten in de overkapping schijnende zon, verdwijnen.

Dan vaar je langs fabrieken en nog eens fabrieken, uit welker schoorsteenen zwarte rookwolken opkrullen, die heel dit beeld, dat spreekt van nijveren en noesten arbeid, hullen in 'n grijs waas.

Als het regenachtig of druilerig weer is, mag dat een mistroostigen indruk maken, als de zon schijnt, geeft juist die damp, dat waas, waar het licht door flikkert, een eigenaardige bekoring.

Aan den rechteroever, tegen de zon in, zie je alles als een silhouet, zwart, maar dan komt, links de wit-bestoven superfosfaatfabriek een afwisse-

Aardige huisjes bij Wormerveer Zuid, van de boot gezien.

Hiernaast: Op het Noord-Hollandsche Kanaal.

ling brengen, die verderop nog meer geprononceerd wordt door de wit geschilderde, in het zonlicht glinsterende benzine- en petroleumtanks, een groot dorp van reusachtige ronde, vensterlooze huizen gelijk.

Kort vóór de Hembrug met haar machtige bogen wordt rechts af de Zaan in gevaren, en dan ben je in eens buiten — heelemaal buiten. Ver strekt zich het groene weiland, doorsneden met talrijke slootjes, hier en daar gesierd met een molen aan weerskanten uit en van de Engelschen en Amerikanen op de boot hoor je niets dan „beautiful”, „splendid” en dergelijke woorden.

En mooi en schitterend is het ook, dit waterrijke Noordhollandsche landschap, mooi in zijn wel-doende rust, in zijn overal groene en toch zoo afwisselende kleurenpracht; mooi ook om zijn wijde wolkenluchten, die heel die onafzienbare vlakte overkoepelen.

Voor ons uit vaart de *Prins van Oranje* van den Amsterdam—Zaandam-dienst, en als die even later op de plaats van bestemming aan den steiger aanlegt, varen wij door de sluis de Binnenzaan op.

Dan weer even een rij fabrieken, getuigend van de welvaart van Zaandam, die, als we het popperige ijle bruggetje, dat de beide oevers verbindt en

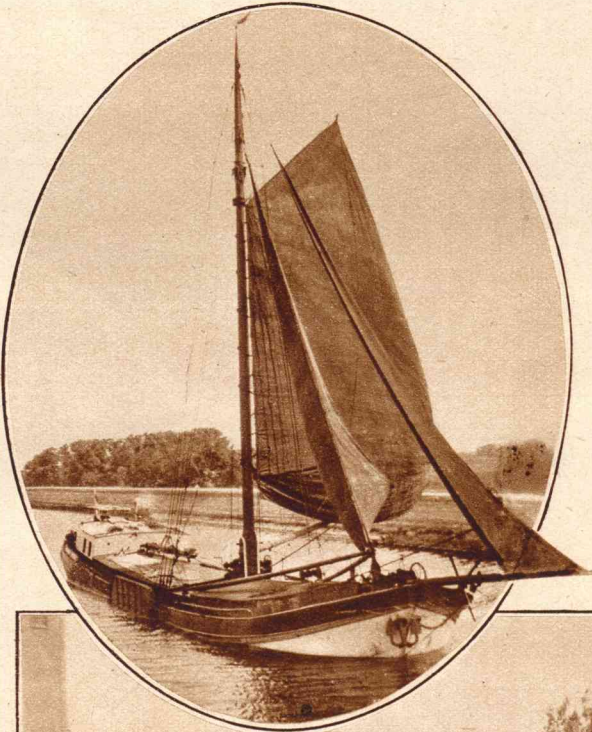
onmiddellijk daarna de spoorbrug door gevaren zijn, worden opgevolgd door houtwerven.

Om de boot fladderen de meeuwen, die hier, niet als in de stad, alleen 's winters zich vertoonen, maar heel het jaar door leven en schoonheid brengen.

In het groen der tuintjes verscholen, staan langs de oevers de karakteristieke groene houten Zaanse huisjes met hun roode pannen daken, die zoo vroolijk aandoen en zoo blij in het zonlicht lachen.

En zoo gaan we verder, tusschen de groene weilanden met koeien, die zoo'n rust geven aan den immer jachtenden stedeling, door, langs Koog aan de Zaan en Zaandijk, naar Wormerveer met zijn groote moderne fabrieken, rijstpellerijen en graansilo's, waar we weer een oogenblik in het drukke werk-gedoe komen.

Doch maar een oogenblik. Spoedig varen we weer

Een kijkje op Knollendam, in het voorbijvaren genomen.

Hiernaast: Het drukke gedoe van koopers, dragers en kijkers op de beroemde Alkmaarsche kaasmarkt.

vroegere Heilige Geest kapel, die omstreeks 1582 tot Waag werd verbouwd en van den mooien toren voorzien, ligt vol ronde, geel-grijze kazen, gerangschikt in partijen van 40 tot 200 stuks en daartusschen door trippelen met hun eigenaardige passen de in het wit gekleede kaasdraggers met hun groen, blauw, rood, geel (oranje) gelakte hoeden, waarvan de lange linten vroolijk in den wind wapperen.

Alle ter markt verhandelde kazen worden door hen op berries naar de Waag gedragen om gewogen te worden en vandaar weer naar de schepen, die ze moeten vervoeren. Ruim zeven miljoen K.G. kaas dragen ze zoo per jaar heen en weer — geen kleinigheid.

Ik zit liever op de boot van de Alkmaar Packet.
A. T.

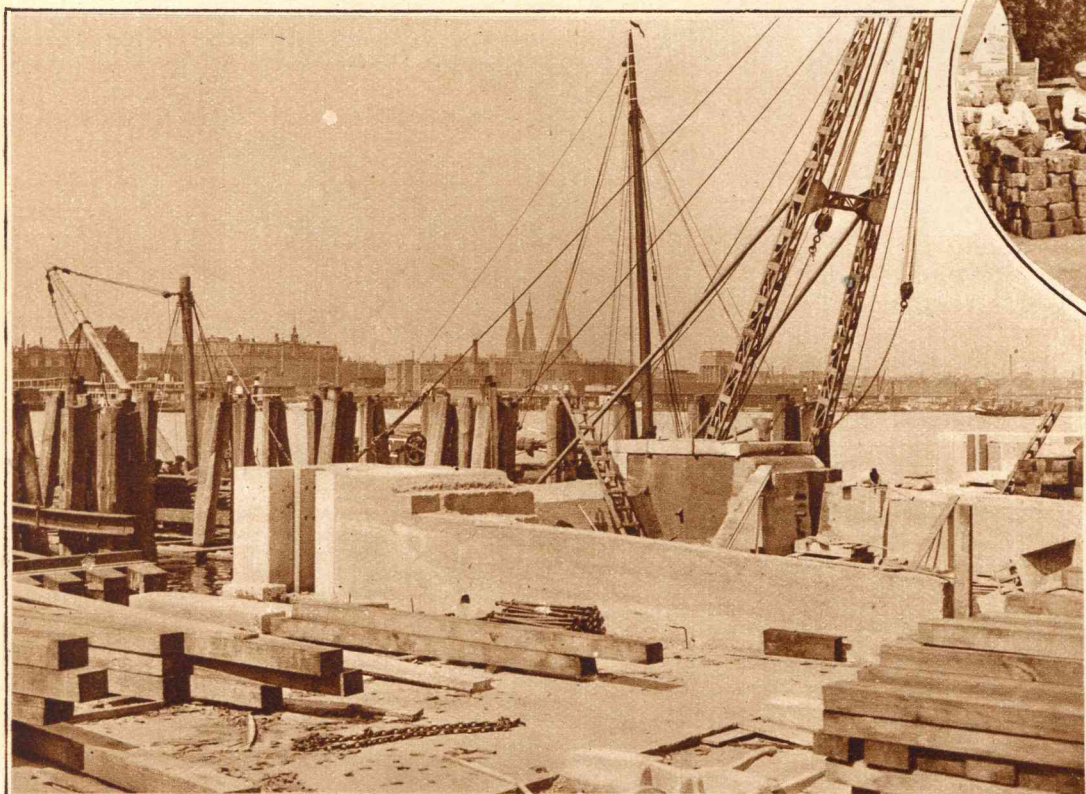
IN DE Hoofdstad

VAN BRUGGEN, STEIGERS EN ZINKERS

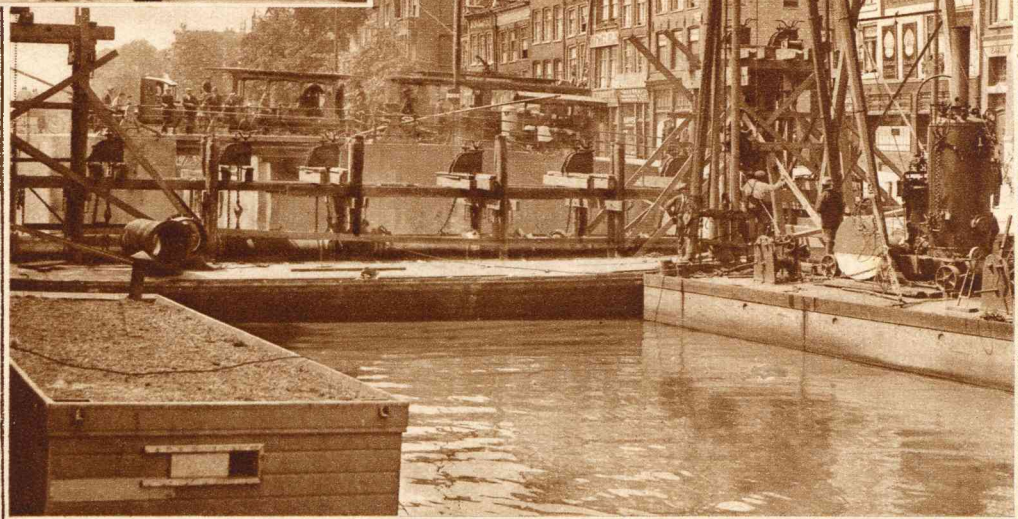
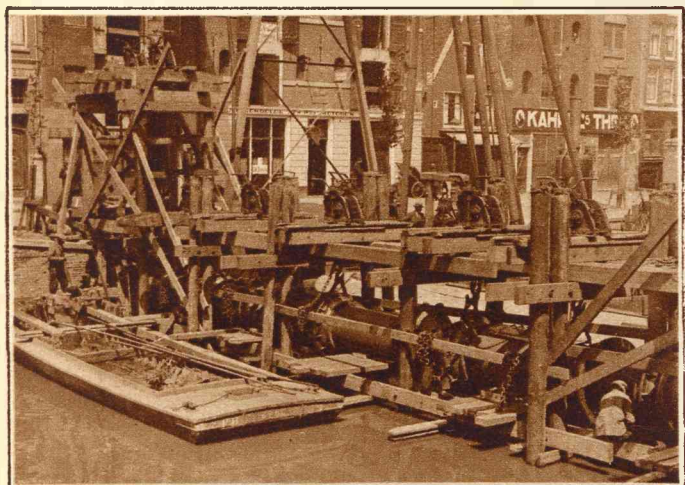
Hiernaast: Een overzicht van het bruggen-complex aan het Haarlemmer- en Nassauplein. Deze bruggen zullen binnenkort in gebruik worden genomen.

Zus was de eerste die over de brug kwam aan het Nassauplein welke reeds voor voetgangers is open gesteld.

In een stad als Amsterdam, met haar vele waterwegen, is er voortdurend behoefte aan nieuwe werken, zich beter aanpassend aan de behoeften van het moderne verkeer. Zoo zijn thans de werkzaamheden aan den Tolhuissteiger, ten behoeve van de gemeentelijke overzetponton, weer 'n heel stuk gevorderd en hij zal binnenkort wel in gebruik worden genomen.

Als er een zinker moet worden gelegd, dan wordt de scheepvaart gedurende enkele dagen gestremd, want het is een zeer precies en omslachtig werkje. Onze foto werd voor eenige dagen genomen aan de Korte Prinsengracht, waar men met het leggen van een gaszinker bezig was.

Hiernaast: Een detail-kiek van de balkconstructie, welke noodig is, om de geweldig zware buis stukje voor beetje te kunnen laten zakken

*De vrouwen der Minahassa,
die den Gouverneur met gezang
en muziek verwelkomden.*

*De aankomst van de hoofden der Minahassa
en Menadoneezen (foto hiernaast).*

*Na het spel onderhield koningin Emma zich op allerinnemendste
wijze met den Gouverneur en zijn gemalin (foto hieronder)*

*Een der bloemenkiosken, waar een keur van bloemen voor het liefdadig doel konden
worden gekocht.*

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

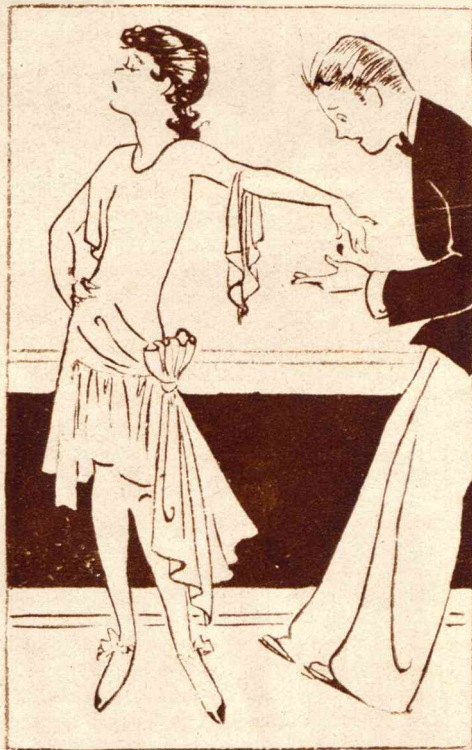

revolutie uitgelokt. Het was handig van hen — heel handig — maar ze zijn er nog niet.... Ze hebben nog altijd met mij te rekenen."

"Maar hoe kunt u dat allemaal zoo precies weten, vader?"

Ofschoon niets er haar toe zou hebben gebracht, Dick te verraden, kon ze toch een gevoel van mede-

Fanny Flapuit zegt:

Niet elke diamant is een hoeksteen van het trouwaltar.

lijden met haar vader, om diens illusie, niet onderdrukken

"Hoe of ik het weet?... Wel, dat is me in Borne gerapporteerd. Dat Amerikaansche syndikaat had een agent zitten in Dainton — dat dorp, aan den anderen kant van de heide bij Kilbolton — die al onze bewegingen naging. Hij logeerde in het hotelletje „De Goede Hoop”, onder den naam van Smith, en ze wisten, dat hij vertrokken was, vóór ik naar Mintz ging."

"Maar vader, wat bewijst dat?"

"Het bewijst voor mij voldoende, dat het door hun geld is geweest, dat Prins Joachim werd opgelicht en Prins Peter in vrijheid gesteld. En het zal hun een aardigen cent gekost hebben ook. Die Smith was naar Borne gegaan, om een oogje in het zeil te houden, en je kan er op aan, dat hij op het oogenblik in Mintz is, in afwachting van de ondertekening van een concessie door de regeering. Maar die zal hij niet krijgen, daar zal ik wel voor zorgen."

Hij boog zich vertrouwelijk tot haar over. Het was hem aan te zien, dat hij zich opgelucht voelde, nu hij, na zijn gedwongen stilzwijgen, weer eens vrijuit kon spreken.

"Ik heb aan den Britschen gezant in Mintz geschreven. Die zal zich nu wel tot de regeering wenden, en dan zullen ze me wel los moeten laten. Die regeering is nog te jong, dan dat ze graag zal hebben, dat het bekend wordt, hoe ze eigenlijk aan de macht is gekomen. Daar zal ik ze mee kunnen dwingen, zie je. Ik zal eenvoudig aan dien Prins Peter zeggen: „Als je die concessie aan dat Amerikaansche syndikaat geeft, dan zal ik wereldkundig maken, hoe deze revolutie is gefinancierd."

Dat zal ze wel een toontje lager doen zingen, want als die geschiedenis uitlekt, dan krijg je natuurlijk weer een nieuwe revolutie."

Cicely had het gevoel, alsof ze luisterde naar het een of andere verhaal, dat haar vader ergens in een tijdschrift had gelezen. Het was natuurlijk maar verbeelding, wat hij haar daar vertelde.

"Ik zal natuurlijk ook wel wat water in mijn wijn moeten doen — ik zie wel in, dat ik niet alles alleen zal kunnen krijgen, zooals ik gehoopt, had, en tot een soort samenwerking met het Amerikaansche syndikaat zal moeten komen, maar ze zullen me toch niet heelemaal Latavia uitwerken, zooals ze gehoopt hadden."

Hij scheen plotseling den twijfel in Cicely's oogen te lezen, want op zijn gelaat verscheen zijn bekende starre glimlach.

"Je denkt zeker, dat ik onzin praat, niet — dat je oude vader een beetje met zijn verstand overhoop ligt? Maar dat is niet zoo. Ik ben al twee jaar aan die Lataviaansche oliegeschiedenis bezig, en ik ben van A tot Z op de hoogte. Het was zooiets als een spel schaak, gespeeld tusschen mij en het Amerikaansche Syndikaat, en ik geloof niet, dat ze één zet gedaan hebben, dien ik niet vroeger of later heb te niet gedaan.... Herinner je je nog dien jongen snuiter, dien je eens 's morgens in Kilbolton ontmoet hebt, en die z'n mond vol had over het afranselen van Prins Joachim?"

Niettegenstaande haar zelfbeheersching schrok Cicely en bloosde.

"Mijnheer Standing?" stamelde zij.

"Juist, Richard Standing. Maakte den indruk van iemand, die op vacantie was, niet?"

"Maar dat was hij toch ook," kwam er over haar lippen, zonder dat ze het wist.

"Zou het je erg verwonderen, wanneer ik je vertelde, dat hij koek en ei was met den agent in Dainton.... dat hij Londen verliet omstreeks denzelfden tijd als wij.... dat hij hoogstwaarschijnlijk ook in dit complot betrokken is?"

Hij zag de ontsteltenis en de verbazing, die Cicely's gelaat uitdrukte, aan voor een compliment aan zijn handigheid en met een tevreden lachje zonk hij achterover in zijn stoel.

"Dat is de heele geschiedenis, meid.... en dat is de rede, dat jij, in plaats van nu Prinses van Latavia te zijn, hier met mij in dit kasteel zit opgesloten. Maar als maar eenmaal onze gezant zich zal hebben doen gelden, en wij weer vrij zijn, zal ik een hartig woordje meespreken."

Wat haar vader daar allemaal verteld had, had op Cicely een vreemden en verwarrenden indruk gemaakt. Ze had niet de minste waarde gehecht aan de heele geschiedenis totdat haar vader Richard Standing's naam noemde, maar de beschrijving die hij van Dick gaf was zóó, dat zij nu ook niet langer aan de rest van het verhaal kon twifelen. En was Dick, dien ze zoo onzelfzuchtig geloofde, en van wien ze veronderstelde, dat hij alleen handelde onder den impuls van zijn liefde voor haar, — kon Dick eenvoudig de agent zijn van een handels-syndikaat, dat met haar vader streed om een olieconcessie in Latavia te krijgen? Zij dacht aan zijn kussen, aan zijn omarmingen, aan zijn herhaalde betuigingen van liefde, aan zijn hartstochtelijke verzekeringen, dat hij gaarne ter wille van haar zijn leven zou willen geven.... Zij dacht: aan haar verwondering over zijn gewaagde onderneming — aan de gevaren, die hij had gelopen en nog steeds liep — aan de manier waarop hij zichzelf tot Prins van Latavia had doen kronen. Maar als hij dit alles niet gedaan had terwille van haar, als hij eenvoudig het werktuig was geweest van het syndikaat, — een betaalde agent — dan ontnam dat allen glans aan zijn daden, die dan even laag en gemeen werden als gewone straatroof.

Hoewel de plaats waar zij werden gevangen gehouden, ruim was en behoorlijk gemeubeld, en zij op bepaalde uren ook in den tuin konden wandelen, vond Cicely toch, dat opgesloten te zijn met dien allengs groeienden twijfel even afschuwelijk was, alsof ze opgesloten was in een cel. En toen de dagen

Cicely liet zich in een stoel vallen, zich afvragend waar haar vader het eigenlijk over had, maar eenige oogenblikken lang wilde hij haar nieuwsgierigheid nog niet bevredigen; eerst wilde hij van haar weten, wat er met haar gebeurd was, sedert zij te Borne afscheid van elkaar hadden genomen.

"Dus je hebt dien Prins Peter gezien, zeg je, Cicely? Een halve gek, niet?"

Cicely was blij, dat Martha de kamer had verlaten, want het zou haar moeilijker geweest zijn haar gevoelens te verbergen, wanneer haar dienstbode haar had aangekeken.

"Dat vond ik niet, vader," stamelde zij.

Almeric Vane keek haar misnoegd aan.

"Nou, hij doet toch in elk geval alsof. Het komt me voor, dat de gemakkelijkheid, waarmee hij den troon bestormd heeft, hem naar het hoofd gestegen is, anders zou hij mij toch zeker niet hier gebracht hebben. Hij schijnt te vergeten, dat er ook nog ergens een Britsch Rijk bestaat, en dat de onderdanen van dat Britsche Rijk maar niet zoo ergens opgesloten kunnen worden, zonder dat er moeilijkheden en verwikkelingen uit voortkomen. Maar hij zal zijn vergissing wel gauw inzien."

Nijdig blies hij een groote rookwolk uit.

"Weet je wat die prins Peter me wilde laten doen, Cicely? Hij heeft iemand bij me gestuurd, om me mee te deelen, dat hij me wat hij noemt een vrijgeleide wil geven, wanneer ik mij verbind, het land te verlaten en er nooit meer terug te komen."

"Maar, vader, waarom hebt u dat niet gedaan?" riep ze in de grootste verbazing uit. "U zult toch zeker niet hier willen blijven wonen?"

"Neen, meisje, als ik geslagen word, dan sla ik terug. Ik ben een Engelschman, en in het bezit van een behoorlijk paspoort, dat mij het recht geeft hier in dit land te verblijven; ik ben hier gekomen, om geoorloofde zaken te doen, en denk je nou, dat ze me dan maar kunnen opsluiten en toch schotvrij blijven?... O, neen, het zou hun maar al te goed in hun kraam te pas komen, als ik hun aanbod aannam."

Een oogenblik had Cicely het onaangename gevoel, dat wat hij ondervonden had, invloed had gehad op zijn anders zoo uitstekend werkende hersens.

"In wiens kraam, vader? Ik begrijp u niet. Afgezien van dat ik met Prins Joachim verloofd was, kan de regeering hier nu toch in ons niet meer het minste belang stellen."

Almeric Vane glimlachte met dien bizonderen harden glimlach, dien zij zoo goed kende; die, en de schuin naar boven in zijn rechter mondhoek staande sigaar waren voor haar altijd het bewijs, dat hij er alles op zette, om een of ander doel te bereiken.

"Om de prinsen en hun kronen en hun regeeringen gaat het hier absoluut niet, Cicely. Deze revolutie.... als je er van in de bladen leest, dan zou je denken, dat ze iets te doen heeft met dien Prins Peter, niet?"

Cicely antwoordde niet.

"Maar dan heb je het mis. Al dat opgewonden gepraat over de vrijheid van het volk en over den overweldiger en meer van dat moois is niets anders dan zand-in-de-oogen-strooierij. Wat er achter zit is business, meisje, zakenbelangen, groote zakenbelangen, anders niets."

Ze had wel hardop kunnen lachen. Als hij eens de waarheid wist, — dat er alleen maar een revolutie in Latavia was uitgebroken, omdat Dick Standing op haar verliefd was geworden — wat zou hij dan wel zeggen? Hij scheen werkelijk te gelooven, dat wat er gebeurd was het gevolg was van de groote zaken-transactie, waarin hij was betrokken.

"Hoe kan u dat zoo zeker weten, vader?"

"Ik weet het zeker, Cicely. Er is een groot syndikaat in Amerika, dat zich wilde meester maken van de oliebronnen in dit land, en dat was bang — en met recht — dat het niet de minste kans had, ooit vasten voet hier te krijgen, wanneer jij met Prins Joachim trouwde. En daarom is deze

No. 9

verliepen, en er geen bericht kwam van eenigen stap, door den Britschen gezant gedaan, was ook haar vader geen bijzonder aangenaam gezelschap. Zijn kalmte en zijn zelfvertrouwen — zijn zekerheid, dat hij tenslotte toch in staat zou zijn, al zijn tegenstanders te verpletteren — verdwenen, en hij werd afwisselend boos en woest en gelaten en berustend. Martha was de eenige van de drie, die zich over niets ongerust maakte.

„Het komt allemaal wel terecht, juffrouw,” trachtte ze Cicely gerust te stellen. „Mijnheer Standing, of Prins Peter, of hoe u hem ook wilt noemen, is er de man niet naar om u in ongelegenheid te laten.”

Maar, toen de dagen voorbijgingen en zij niet het minste bericht ontving, begon Cicely's geloof in Richard Standing te verflauwen. Als hij niets anders was dan de betaalde agent van een handels-syndikaat, waarom zou hij zich dan om haar bekommeren? Zijn liefde kon wel... neen, was natuurlijk maar een voorwendsel. Het kwam haar nu voor, dat zij duidelijk het motief zag, waarom hij de kennismaking met haar had gezocht.... Hij had „inlichtingen” willen inwinnen — precies als die mijnheer Smith, die, volgens haar vader, zijn intrek had genomen in „De Goede Hoop” te Dainton. Na een week scheen de climax bereikt te zijn.

De kommandant kwam hun zeggen, dat voortaan elk der gevangenen in zijn eigen vertrekken zou moeten blijven, en zij niet meer met elkaar in aanraking zouden mogen komen. Deze mededeling werd gevolgd door een duidelijk merkbare verandering in het haar verstrekte voedsel, en het was haar ook niet langer toegestaan, zooals tot nog toe, om, wanneer zij dit verkoos, op de wal-len van het fort te gaan wandelen.... En Dick, overdacht zij, die de hoogste macht in handen had, stond toe, dat zij zoo behandeld werd. Twee ellendige dagen gingen voorbij, waarin zij met niemand een woord sprak, want de vrouw, die was aangewezen om haar te bedienen, was zeer gesloten en zag met verachting op haar gevangene neer. Op den avond van den derden dag evenwel, toen zij lusteloos door het van ijzeren tralies voorzien venster keek, werd plotseling de deur van haar kamer geopend, en hoorde zij een bekende stem op gebiedenden toon een order geven.

„Laat de wacht zich tot aan den voet van de trap terugtrekken.”

Het was Dick, die zoo sprak. Met kloppend hart stond zij op en staarde naar de half geopende deur. Even zag zij de plompe figuur van den kommandant, en toen werd de deur gesloten en was Dick met haar alleen. Zij zag aanstonds, dat er een geringe verandering in de uitdrukking van zijn gelaat was. Hij keek barscher, alsof hij inspannende en onaangename dagen achter den rug had, die hem sterk hadden aangepakt; maar de oude glimlach kwam weer op zijn lippen, en zijn blauwe oogen lichtten op, toen hij op haar toetrad.

„Cicely, ik heb alle bepalingen overtreden, om even met je te spreken. Ik ben vooral hier gekomen, om je particulier iets te vragen.”

Hij deed, alsof hij haar in zijn armen wilde nemen, maar zij deed een pas achteruit, waardoor ze buiten zijn bereik kwam, hem intusschen met bange, vragende oogen aanziende.

„Waarom heb je me al dien tijd gevangen gehouden, Dick?”

Hij keek haar met ongeveinsde verbazing aan. „Je denkt toch zeker niet, lieveling — neen, dat kan je niet denken — dat ik het met opzet doe? Heb je niet gelezen, wat ik met potlood op dat officieele papier gekrabbeld heb?”

Zij knikte, bang om te spreken.

„Ik dacht, dat dat je wel alles zou verklaren. Ik mag nu Prins zijn, maar er ontbreekt nog heel wat aan eer ik baas in m'n eigen Rijk ben. Er is een groep mensen, — invloedrijke mensen en geweldig vaderlandslievend — bij wie, het spijt me, dat ik het moet zeggen, jij en je vader niet heel erg populair zijn, en die groep heeft de meerderheid van het volk achter zich. Als ik liet blijken, dat ik eenig belang in je stelde, dan zou er zeker een nieuwe revolutie uitbreken, en dat zou betekenen, dat ik niet langer in staat zou zijn, je te

beschermen. Je denkt toch niet, Cicely....”

„Dick, er zijn dingen, die ik eerst zal moeten begrijpen. Ik heb met vader gesproken, en die vertelt me....”

Dick maakte een beweging van ongeduld.

„Liefste, je moet niet denken, dat ik ruw of onvriendelijk ben, maar ik heb op het oogenblik heusch geen tijd, om me over je vader te bekommeren. Binnen vijf minuten zal je voor een krijgsraad gebracht worden, die in dit gebouw zitting houdt. Ik ben hier gekomen, om je dat te vertellen, zoodat je er op voorbereid bent. En ik wilde je ook even laten weten, dat, wat er ook gebeurt — welk vonnis zij ook mogen vellen — je niet het minste leed zal geschieden.”

Terwijl hij dit zei, klonk er een gewerschot op

Danse Macabre

*

*Luid laait het leven op in het rumoeren
der velen, die daar langs mij henen gaan —
mier schel geschal 'k in mezen mag verstaan,
wijl 'k weet: wat mel die menigt kan veroeren:*

*Zij toch, zij heft het lied-der-luste aan,
slechts minnend, wat de zinnen kan beroeren.
terwijl zij zich hartstochtelijk wil snoeren
aan dat, wat wis voor goed voorbij zal gaan.*

*Want allen, die 'k daar drommend zie passeeren —
elk die ter dancing en ter nachtfuif trekt,
die najaagt: lach en lust in bruid begeeren,
en roes-na-roes zich immer-aan oermekt:*

*Hij danst daar driest, in gulden glorie-glans,
vol levenslust, den droefsten dooden-dans....*

HERMAN J. HAIJEMAJE.

de gang, gevolgd door een stem, die iemand toeriep te blijven staan. Juist toen Dick zich omkeerde, werd de deur open geworpen en stormde Almeric Vane met vuurrood gelaat de kamer binnen. Vlak achter hem kwam een soldaat. Dick deed een pas voorwaarts en hield zijn hand op. De soldaat stond besluiteloos.

„Ga maar weer op de gang. Ik zal met dien man wel zelf afrekenen.”

„Maar Uw Koninklijke Hoogheid,” stamelde de soldaat

„Doe zooals ik je zeg!” riep Dick met verheffing van stem.

De soldaat verliet haastig de kamer, en sloot de deur achter zich. Cicely zag, hoe haar vader stom van verbazing Dick aanstaarde.

„Ik zou u in uw eigen belang willen aanraden, mijnheer Vane, in het vervolg de regels van het huis wat beter in acht te nemen.”

Almeric Vane scheen plotseling uit een droomtoestand te ontwaken.

„Richard Standing,” zei hij. „Ik herinner mij u. Waarom noemde die man u Koninklijke Hoogheid?.... Wat bedoelde hij daarmee?”

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het kwam Cicely eensklaps voor, alsof zij getuige was geworden van een tooneel, waarin zij zelf geen rol vervulde. Zij vergeleek zich met een toeschouster in een schouwburg, die het verloop der handeling op het tooneel volgt — een tooneel, waarop haar vader en Dick de eenige spelers waren. Een straal der ondergaande zon, die door het getraliede venster viel, scheen op Dick's ingevallen, vastberaden gelaat. Hij stond daar, gekleed in een schitterende militaire uniform — een kranige figuur. Haar vader, met zijn glad-geschoren gelaat, zijn doordringende oogen en zijn zware krachtige kin, staarde hem met verbazing aan....

Toen richtte Dick zich in zijn volle lengte op en

zuchtte, als iemand die het geheele spel begon te vervelen.

„U wilt weten, wat dat heeft te beteekenen, mijnheer Vane?” zei hij in het Engelsch. „Wel, het beteekent dit: u zult uw mond moeten houden, of, zoo zeker als er een God in den hemel is, zult u vanavond in uw graf liggen.”

Almeric Vane scheen aan deze woorden geen aandacht te schenken. Cicely zag zijn oogen harder worden en om zijn lippen kwam een ironische glimlach.

„Ik kom zoo bij stukjes en brokjes achter de heele geschiedenis. Het lijkt wel een Chineesch puzzle, maar ik geloof, dat ik nu toch de oplossing heb gevonden.... Is dit uw eigen vinding jongmensch, of heeft het syndikaat — of misschien mijnheer Smith, die u in „De Goede Hoop”, in Dainton bezocht, — het u ingegeven? Het komt me zoo voor, dat het in uw voordeel zou zijn, mij de waarheid te zeggen.”

Standing antwoordde niet. Hoewel hij voelde, dat Cicely's oogen op hem gevestigd waren, keek hij haar niet aan.

„Ik wensch u geluk, jongeman,” vervolgde Almeric Vane droogjes. „Mijn tegenstanders hebben geluk met hun agenten. Het was een gewaagd spel, u in dit land te brengen, om er u als Prins Peter bezit van den troon te doen nemen. Daar was moed voor nodig!”

„Mijnheer Vane,” begon Standing op heeschen toon.

„Een oogenblik, jongeman. Het is nu mijn beurt om te spreken. Het syndikaat heeft u hierheen gezonden en u hebt Prins Joachim opgelicht. Sloot uw contract moord in, en hebt u den Prins uit den weg geruimd?”

„Neen.”

„En die Prins Peter.... Ik houd het er voor, dat u je op de een of andere manier aan dit onschuldige volk als Prins Peter hebt opgedrongen. Het laatste wat ik van hem gehoord heb is, dat hij als een krankzinnige opgesloten was in het Paleis in het Bosch. Wat is er met hem gebeurd? Het lijkt me het beste, te weten waar we aan toe zijn.”

„Hij is dood,” antwoordde Dick kalm, en dan, alsof hij de vraag in de oogen van den ander las, voegde hij er aan toe: „Neen — hij is zijn natuurlijke dood gestorven.”

Cicely zag als het ware haar vader groeien, zoo volkomen nam hij de zaak in de hand en beheerschte hij de situatie.

„Enfin, het spelletje is uit, jongeman — je bent ontdekt. Ik heb jelui nu in den hoek — u, en de menschen die u betaald hebben. Het is nu verder maar de vraag, of u je aan mijn voorwaarden wilt onderwerpen. Ik wil edelmoedig zijn. Het Amerikaansche syndikaat kan u niet meer helpen. Ik neem u dus over. Wat zij betaalden, wil ik u ook betalen.”

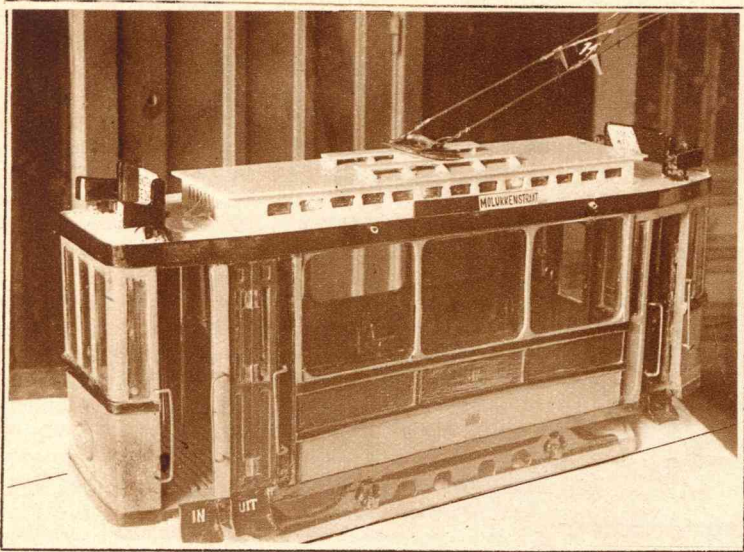
Cicely bracht haar hand naar de keel.... Haar held — de man, die uit liefde voor haar, zooals ze had gedacht, die gevaarlijke onderneming had aangedurfd — was niet anders dan de betaalde agent van de zaken-tegenstanders van haar vader. Wat bleef er over van den glans van het romantische? Zelfs zijn liefdesbetuigingen — wat waren die anders geweest dan een middel, om inlichtingen van haar los te krijgen?

„Mijnheer Vane, dit zijn zaken, die wel kunnen blijven rusten tot een andere gelegenheid, dunkt me.”

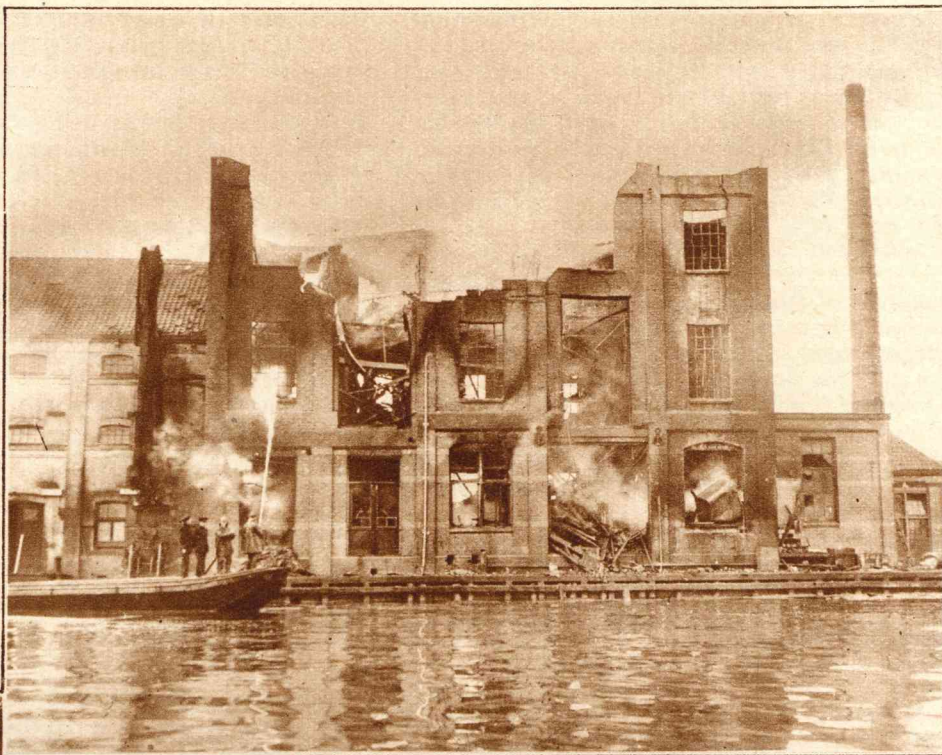
Standing sprak op een harden, metaalachtig klinkenden toon.

„Neen, jongeman, ik vind dat we die nu maar moesten afdoen. Ik heb je nu eenmaal te pakken, en nu moet je er ook maar de gevolgen van aanvaarden. Of, u stelt u in mijn dienst, — en ik bied u daarvoor, wat ook de anderen u zouden betaald hebben — of ik maak dit heele bedrog bekend. U sprak van een graf, zooeven. Wat denkt u, dat er zal gebeuren met den Engelschman, stijf van Amerikaansch geld, die een regeerenden vorst oplicht, en dan doet, alsof hij zelf een Prins is? Voor zoover ik over dit volk oordeelen kan, lijkt de veronderstelling me niet gewaagd, dat ze het je hier heel erg onaangenaam zouden maken.”

(Wordt voortgezet)

De heer A. Jacobs te Amsterdam is een van die talrijke knutselaars, die in hun vrijen tijd vaak de aardigste en verrufterigste dingen weten te vervaardigen. Hij maakte den hierboven gereproduceerden tramwagen van lijn 14 geheel natuurgetrouw in klein model na. Een prachtig stuk speelgoed, voorwaar. Maar er is ook twee jaar aan gewerkt!

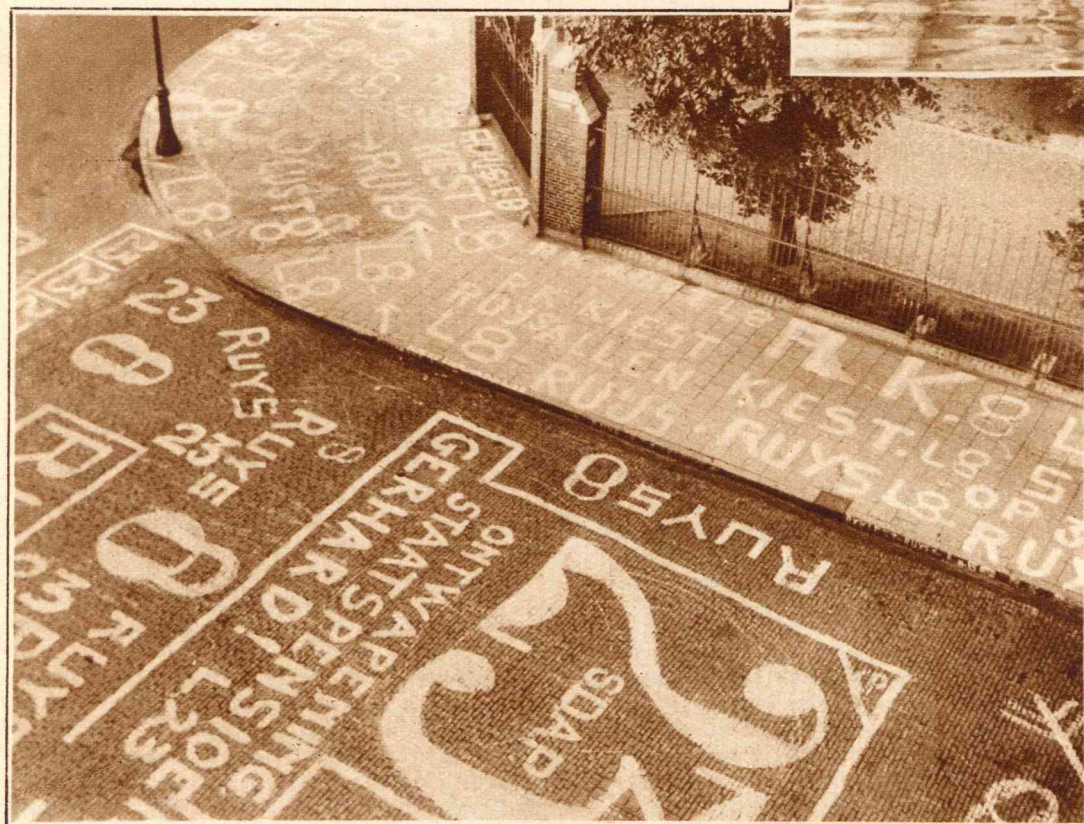
De oliefabriek „De Pijl” onder de gemeente Wormeris Zondagmiddag geheel door brand verwoest. Tachtig arbeiders komen door deze ramp werkloos. Een foto van de blusschingspogingen der brandweer.

*

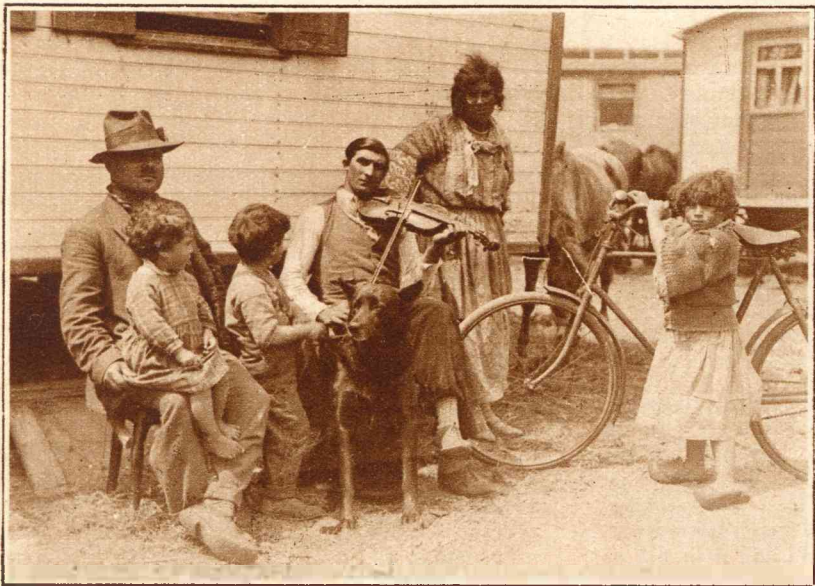
Hiernaast: Den 3en Juli herdacht de heer J. J. M. G. Hoeijmans te Amsterdam het feit dat hij vóór 25 jaren in dienst trad bij de Amsterdamsche Brandweer. Thans is hij belast met het bevel van den Brandpost aan de Marnixstraat aldaar.

*

Hieronder: De heeren Nordman, Kikke en Beets die het klaarspeelden in enkele weken te Edam een keurig verzorgde badgelegenheid te installeren, voor deze kleine plaats een ware nitkomst.

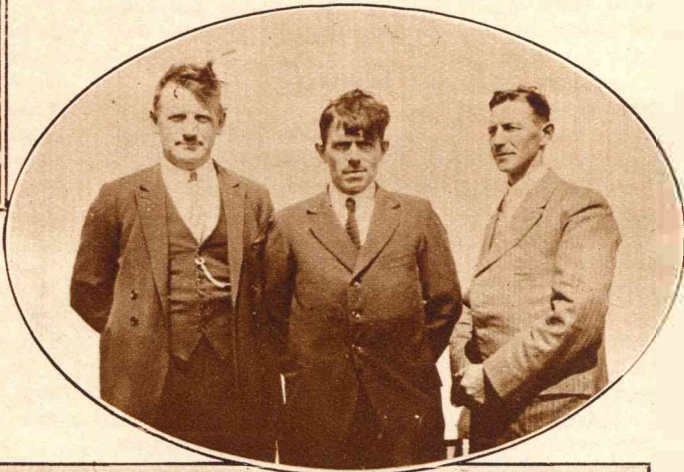
Uit Stad en Provincie

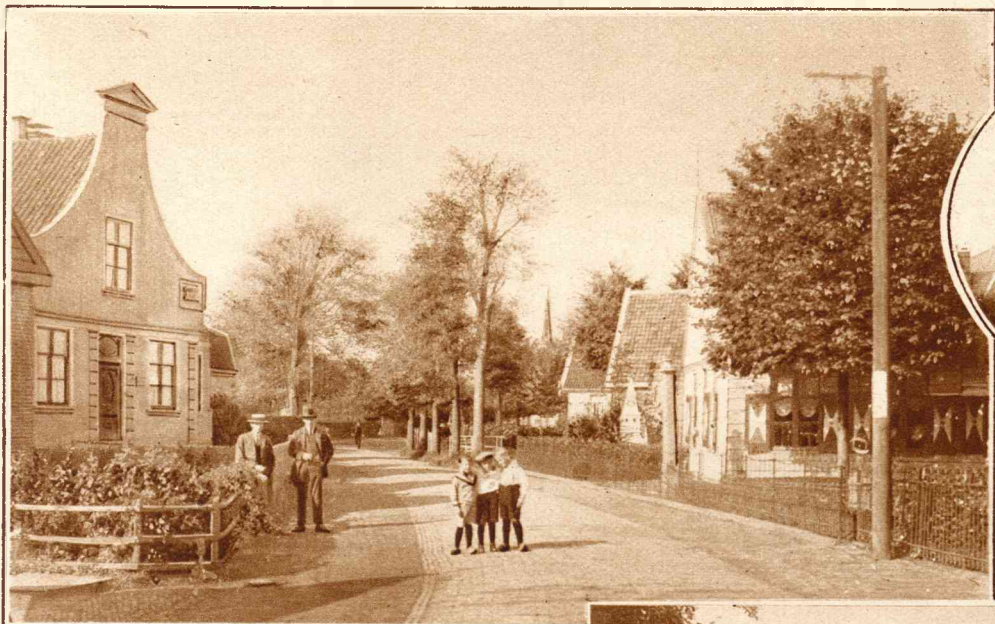

In Aalsmeer vestigde zich voor enkele dagen een Zigeunerkamp. Het primitieve volkje houdt, zooals men ziet, veel van muziek.

Hiernaast: Tengevolge van het wegbreken der R.K. Kerk te Halfweg is de verkeerstoestand op dat punt aanmerkelijk verbeterd. Hiernaast den weg gezien in de richting Haarlem: een prachtige, breede rijweg.

De Servaes Noutstraatin Amsterdam vertoonde de afgevoeren dagen een merkwaardig aspect. Er schijnt geen plekje te zijn vrijgebleven.

Dorpsstraat in Broek in Waterland.

BROEK IN WATERLAND

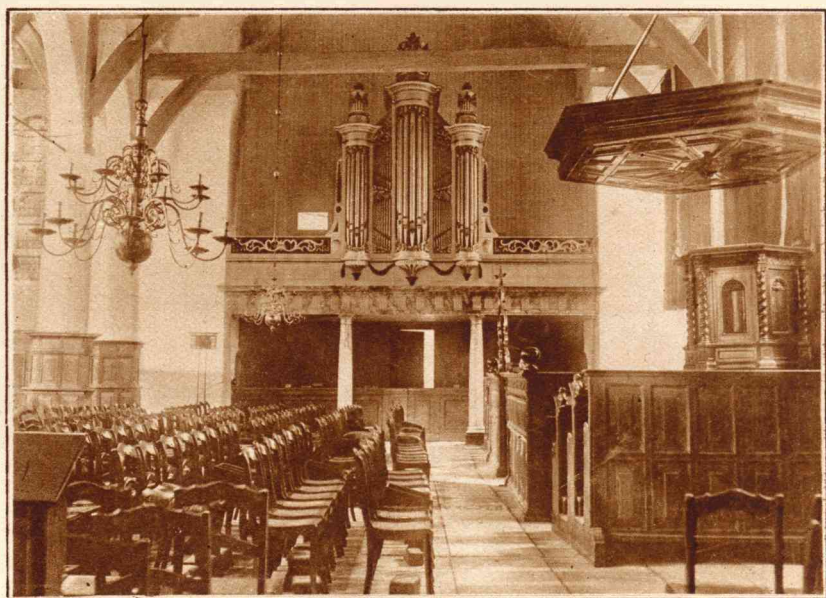
Op slechts luttele kilometers afstand ten Noorden van Amsterdam ligt het idyllische Broek in Waterland, het voorportaal van onze beroemde kleederdrachten-oorden Volendam en Marken en zodoende misschien meer bezocht door vreemdelingen dan door landgenooten, laat staan Amsterdammers. En dit is toch zeer jammer, want met recht mag Broek in Waterland een der mooiste dorpen van Noord-Holland genoemd worden.

*Een schilderachtig landschap in Broek in Waterland.**Interieur van het „Broekenhuis“.*

In den zomer baadt het „Havenrak“ in een zee van rozen, hetgeen alleen reeds den gang erheen wettigt al is er nog veel meer te bewonderen. Zoo b.v. de Ned. Herv. Kerk, een mooi oud bouwwerk van omstreeks 1400, welk bedehuis in den tachtigjarigen oorlog door de Spanjaarden in brand gestoken is, doch in 1628 herbouwd. Prachtige oude betimmeringen en fraai oud koperwerk vallen hier te bewonderen. Dan zijn er nog twee oud-Hollandsche modelboerderijen en een museumje van antiquiteiten. Dit alles vormt

Het Havenrak van Broek in Waterland.

natuurlijk een magnetische aantrekkingskracht, die jaarlijks tienduizenden toeristen, meerendeels Amerikanen, langs het echt Hollandsche landweggetje naar het vreedzame dorp doet stroomen. Den Amsterdammer zij dus bij dezen gezegd waarheen ze, in hun onmiddellijke nabijheid, 'n uitstapje kunnen maken per auto, fiets, boot of stoomtram om 'n op velerlei wijze genotvollen dag door te brengen.

Interieur der Hervormde kerk.

EEN ZOMERSCH E DAG

RSCHIE DAG OP HET LAND

VROUWENLEVEN

DE MODE

EEN DER NIEUWSTE AVONDSJAALS

Een fraaie avondsjaal. Heerlijk bezit voor de elegante vrouw. Maar... kostbaar, onbereikbaar voor haar, die slechts over weinig kleedgeld te beschikken hebben.

Onbereikbaar? Waarschijnlijk wel, als ze alleen maar dingen koopen kan, welke anderen voor haar maken. Maar als ze smaak heeft en fantasie en tien handige vingertjes, zou ze dan niet zelf iets moois kunnen tooveren met een minimum aan uitgaven?

De hierbij afgebeelde sjaal van het modehuis Decouste is bewerkt met applicaties en borduursels van grillige bonte figuren.

Elegant hoedje van zwart vilt gegarneerd met rood en grijs en zilverdraad.

Hiernaast: Nieuwe avondsjaal bewerkt met borduursel en applicaties in bonte kleuren.

BEDRUKTE STOFFEN

Naarmate het weer warmer wordt, stijgt de voorliefde voor bedrukte stoffen. Bedrukt crêpe marocain, cr. georgette en chiffon maken furore en zijn de aangewezen materialen ter vervaardiging van onze nieuwe zomer-kleedjes. De dessins zijn over het algemeen zeer klein. Bloemetjes en geometrische figuurtjes behoren tot de laatste snuffjes. Wat de modellen der japonnen betreft is er de grootste verscheidenheid. Onze tekening brengt een drietal zeer elegante japonnetjes in beeld, welke zonder twijfel in den smaak van onze lezeressen zullen vallen. 4674. Zomerjapon van bedrukt mousseline. Corsage 'n weinig blousend over een ceintuurtje in afstekende tint. Het rokje wordt gevormd door drie geplisseerde volants. 4967. Japonnetje van bedrukt crêpe de chine. Schouderstuk met strik gegarneerd. Taille voor met plooijs bewerkt. 4760. Elegant toilet van bedrukte crêpe georgette. Rok met punten en klokken. V-vormig vest en manchetten van effen georgette in bijpassende tint.

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenrijdte à f 0,55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0,35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenrijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door gewoon glad gemeten, zonder extra-toeslag.

Zou hij niet tot model kunnen dienen, zij het ook slechts in de verte, van eigen werk?

Me dunkt, dat het toch wel de moeite loonen zou, temeer waar zoo'n sjaal nog voor meer kan dienen dan ter verwarming en (vooral!) versiering der vrouw. Hij kan ook een tafeltje sieren of een vleugel. En wat zegt ge van de vrouw, die haar zijden sjaal, als ze hem dragen wil, van de groote schemerlamp afhaalt, waar hij, op gewone avonden voor lampekap dienende, 'n zacht gedempt licht doorlaat?

EEN AARDIG HOEDJE

werd ontworpen door het modehuis Suzel. Het is van zwart vilt, van voren opgeslagen en sierlijk gegarneerd met grijs en rood zilver. Ofschoon dit modelletje klein is, overschaduw het toch de oogen, iets wat de meeste vrouwen aangenaam zullen vinden.

Ook dit hoedje kan misschien wel tot leidraad dienen voor haar, die zelf een hoedje willen opmaken of veranderen.

PAULA DEROSE.

UW TENNISKLEEDING BLIJFT EVEN MOOI EN
SOEPEL, HOE VAAK OOK GEWASSCHEN
MITS U DIT DOET MET

LUX

MAAKT OOK EEN UITSTEKEND SHAMPOO.

Is het veilig
in water
't is veilig in Lux

Neil Hamilton bezoekt met zijn ouders tijdens een opname-pauze de décors van de nieuwe Paramount film: *De Patriot*, en toont hun een van de zeldzame stukken uit den Russischen bazar.

GEMOEDELIJKE FILMBEELDEN

Een aardige scène met Bebe Daniels, de populaire filmfiguur, en Neil Hamilton in een nieuw Paramountfilm. Dat er veel makke schapen in een klein hokje gaan, bewijst deze foto.

Lois Moran, de sympathieke Fox Ster, heeft ruzie met haar jachtlazaren. Is er dan geen enkele galante heer in de buurt die haar wil helpen?

Hiernaast: Ernst Lubitsch, de bekende regisseur, die de regie voert van de film „*De Patriot*”, aan het harmonium tijdens een pauze. Voor hem is dit echter ontspanning en vanzelfsprekend ook voor de andere artisten.

HET VIJLTJE

DOOR M. H. VAN LEEUWEN

Ben jij het, Karelse, zie ik goed?"

„Wel allemachtig! Vermeulen, hoe maak jij het?"

De verrassing, zoowel als de blijdschap over de toevallige ontmoeting, was wederzijdsch.

„Hoe kom jij hier verzeild?"

„Voor een verslagje van 't Landbouwfeest.... en jij dan?"

„Ik, — ik woon hier."

„Hier?"

„Ja, doe maar niet zoo verwonderd. Je weet toch wel, dat ik altijd al verlangde naar het platteland. Het bevalt me hier uitstekend!"

„En.... je baantje als journalist?"

De ander glimlachte.

„Opgegeven. Geen slag voor de journalistiek hè, zul-je zeggen."

„Maar...."

„Maak van je hart geen moordkuil! Waar leef-je dan van, wil-je vragen, is 't niet? Ga met me mee, kerel, dan zal ik je alles precies vertellen. Je bent vandaag natuurlijk mijn gast, hoor!"

Toen de twee vrienden voor een prachtige villa stil hielden en Vermeulen zijn

Mammie! Mammie!

Ziehier een schattig „gebonden voorwerp" aan het strand van de Berlijnse Wannsee maar het bij zomervervoer zoo ontzettend vol kan zijn. Dan worden dergelijk opgepikte peuters op een tribune geplaatst en door middel van een megafon de namen bekend gemaakt. Een praktische maatregel!

EEN JONKMAN VAN 8 VOET HOOG is deze 35-jarige Robert Keenan, thuishoorend in de Amerikaansche stad Pittsburgh, die zich in een gewicht van 400 pond verheugen mag en niens schoenenmaat maar eventjes 51 is! Ook is hij nog vrijgezel en kijkt hij uit naar een passende levensgezellin, hoogopgevassen lezeressen!

ex-collega noodigde, door het fraai-gesmede ijzeren hek den ruimen vóórtuin binnen te gaan, steeg Karelse's verwondering ten top.

„Woon je hier?"

„Ja, — wel aardig, hè? Wacht maar, 'k zal je mijn geschiedenis wel vertellen."

„Rijk getrouwd?" fluisterde Karelse nog gauw, te nieuwsgierig, om het verhaal af te wachten.

„Nee hoor," lachte de ander. „Wacht maar!"

Na de lunch zaten de twee vrienden genoeglijk in Vermeulen's studeerkamer bij elkander, weggezonden in enorme clubfauteuils.

„Ik moet je zeggen," begon Karelse, met welgevallen den rook eener fijne Regalia uitblazend, „ik moet je zeggen, dat ik gewoon paf sta. Je moet schatrijk zijn, kerel!"

„Dat scheelt niet veel. En hoe ben ik dat geworden, hè? Kijk eens hier, daar ligt het voorwerp, waaraan ik alles te danken heb!"

Vol verbazing keek Karelse beurtelings naar het gezicht van zijn vriend en naar het onnoozele, doodgewone, ijzeren vijltje, dat op een zwartfluweelen kleedje onder een kostbare, kristallen stulp als een kleinood lag uitgestald.

Eenige oogenblikken genoot Vermeulen van zijn vriend's verbazing. Toen begon hij te vertellen.

„Je herinnert je misschien, dat ik, jaren geleden, als jong verslaggever mee ben geweest naar Frankrijk en dat ik toen, in mijn vrije uren, heb getracht, mij op de hoogte te stellen van het gevangeniswezen. Op een morgen geleidde de „préfet de police", een wijdvermaard magistraat in het departe-

ment van de Seine, mij persoonlijk door een der somberste gebouwen, waar honderden veroordeelden verblijf houden. Juist toen we voor de tralies van een cel stilstonden, werd mijn geleider door een cipier aangesproken. Op dat oogenblik zag ik de donkere oogen van den gevangene in de cel doordringend op mij gericht. Je zult 't ongelooflijk vinden — ik heb 't zelf later vaak ongelooflijk geacht! — maar toch is het een feit: wanneer de man zich met duidelijk verstaanbare woorden tot mij had gewend, zou ik niet beter zijn vraag hebben begrepen, dan nu geschiedde door zijn onverklaarbaren blik. Ik had toen toevallig — of misschien wel niet toevallig: — volgens sommigen kent het Lot geen toevalligheden! — een vijltje in mijn zak, datzelfde vijltje, dat je daar voor je ziet. Met absolute zekerheid verstond ik de smeekbede van den man met zijn suggereerende, donkere oogen. Ik stond versteld. Hoe kon hij weten, dat ik dat vijltje bij mij droeg? Ik bedacht, dat ik het hem niet mocht geven, dat hij toch een veroordeelde was, wie weet, wat voor een misdadiger.. Hij gaf mij — ik kon er mij geen rekenschap van geven op welke wijze — duidelijk zijn onschuld te kennen, en dat wel zóo nadrukkelijk, dat ik zonder aarzelen het vijltje met de noodige omzichtigheid door de tralies smokkelde.

Onmiddellijk daarna had mijn geleider zijn gesprek beëindigd en zetten we onzen tocht voort. 's Avonds las ik reeds in de courant, dat een veroordeelde, blijkbaar met behulp van buitenaf, uit de gevangenis was ontsnapt. Ik had toen geruimen tijd gewetenswroeging, die echter ophield toen ik vernam, dat de vluchteling toch zou zijn ontslagen, daar zijn onschuld duidelijk aan het licht was gekomen. Dat was mij een groote geruststelling, maar natuurlijk vertelde ik toch niemand iets van mijn aandeel in de ontsnapping.

Eerst drie jaar later kwam het vervolg van de geschiedenis. Je hebt stellig wel indertijd gehoord van Don Parazzo, die de heele wereld in verbazing bracht door zijn opzienbarende séances als occultist? Hij was clair-voyant, hij was hypnotiseur, hij was telepaath.... Ik ging hem zien op zijn tournee, toen hij in Antwerpen optrad. En het merkwaardige is, dat ik mij daar beslist toe gedrongen voelde. Ik moest eenvoudig naar de séance toe, het was, alsof ik er heen gedreven werd. De toeren, die ik bijwoonde, waren in hooge mate interessant, maar ik kon het vreemde gevoel, dat ik daar feitelijk op commando zat, niet onderdrukken, en dat maakte mij wrevelig en onrustig. Je hebt natuurlijk al begrepen, dat Don Parazzo en de gevangene één en dezelfde persoon waren.

Ik begreep dat eerst, toen kort voor den afloop der séance de telepaath bij een rondgang door de zaal bij mij bleef stilstaan en mij een visitekaartje in de hand drukte. Op den achterkant stond geschreven: Verwacht u gaarne hedenavond hotel Napolitana, kamer 72. Souvenez vous de la prison de Paris. Toen ik bij hem binnentrad, ontving hij mij met de uitbundigste betuigingen van dankbaarheid. Ik vernam toen, dat hij, op het oogenblik, dat ik hem in staat stelde tot ontvluchten, zeer goed wist, dat hem binnen korten tijd vrij spraak te wachten stond. Maar hij wist tevens, dat het dan voor hem te laat zou zijn. Door de geheimzinnige macht, die hij later door studie en training nog aanzienlijk wist te versterken, was hem bekend, dat zijn vrouw in Amerika ernstig ziek was en dagelijks verlangend naar hem uitzag. Hun scheiding was het gevolg van een misverstand (hij heeft mij het heele drama onder geheimhouding uitvoerig meegedeeld), dat nu pas kon worden opgehelderd. Reeds den dag na zijn ontvluchting was hij op een boot en hij had het geluk, zijn vrouw vóór haar dood te mogen omhelzen en het vroegere geschil bij te leggen. Zij is rustig en tevreden in zijn armen gestorven. Toen hij mij dat alles vertelde, was hij erg ontdaan. Hij gaf mij de verzekering, dat hem, ondanks zijn wereldsucces, ondanks zijn groote rijkdommen, het leven een kwelling was en dat hij zich overtuigd hield, spoedig met zijn vrouw vereenigd te mogen zijn. Daarna gaf hij mij het vijltje terug, dat ik hem, zooals hij zeide, immers geleend en niet gegeven had. Nu geef ik u het geleende, zei hij, binnen een maand krijgt ge de rente. Ik vroeg geen opheldering van het vreemde gezegde en hartelijk namen wij van elkander afscheid.

Drie weken daarna kreeg ik een notarieel schrijven. Don Parazzo was overleden. Hij had geen familie. Ik was universeel erfgenaam....

Karelse zat geruimen tijd in gepeinzen. Toen zei hij: „Ik denk er ernstig over, hier of daar het gevangeniswezen eens te gaan bestudeeren.”

„Steek dan een vijltje bij je,” adviseerde zijn vriend.

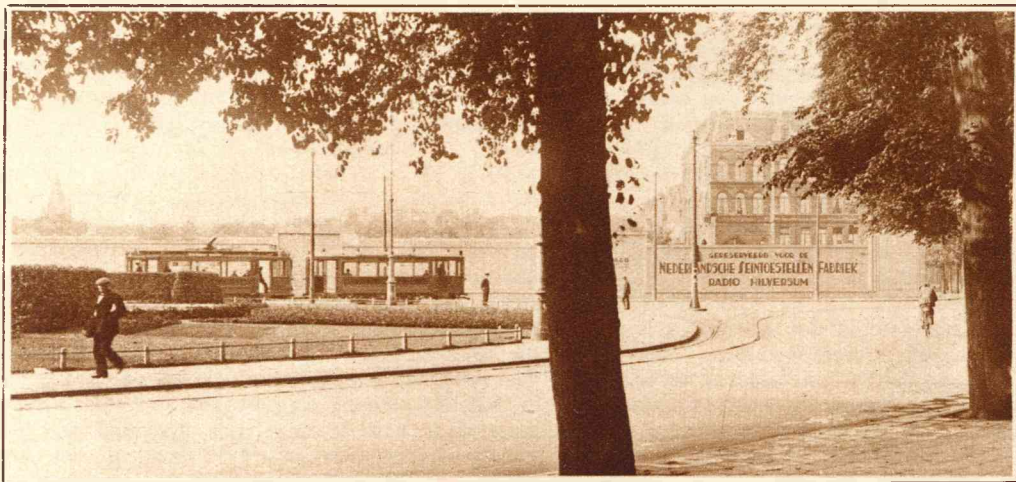
In Berlijn

treedt een danser op, die de toeschouwers verbaasd doet staan door de excentrieke sprongen welke hij weet uit te voeren. Ziehier een der krachttoeren van „Pearl”, zooals deze aartsspringer geheeten is.

Schoolonderwijs 1000 meter boven den grond.

Natuurlijk is 't Amerika waar men op het idee gekomen is om den kinderen op aanschouwelijke wijze onderwijs te geven in de aardrijkskunde. In plaats van landkaarten legt men den leerlingen op ongeveer 1000 meter hoogte het „levend panorama” voor!

De monumentale schutting, welke is opgetrokken om de plaats, waar eenmaal het Paleis voor Volksvlijt stond.

Uit de HOOFD- STAD

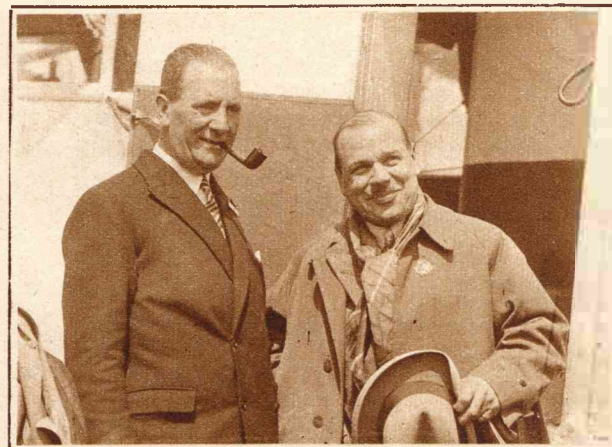
Ook Amsterdam heeft bezoek gehad van de deelnemers aan de te Rotterdam gehouden vliegfeesten. We kieken een aantal toestellen der deelnemers na hun aankomst op Schiphol, waar de witte vogels netjes op een rijtje naast elkaar getaxied waren. De belangstelling was, zooals uit onze foto hiernaast blijkt, nogal groot.

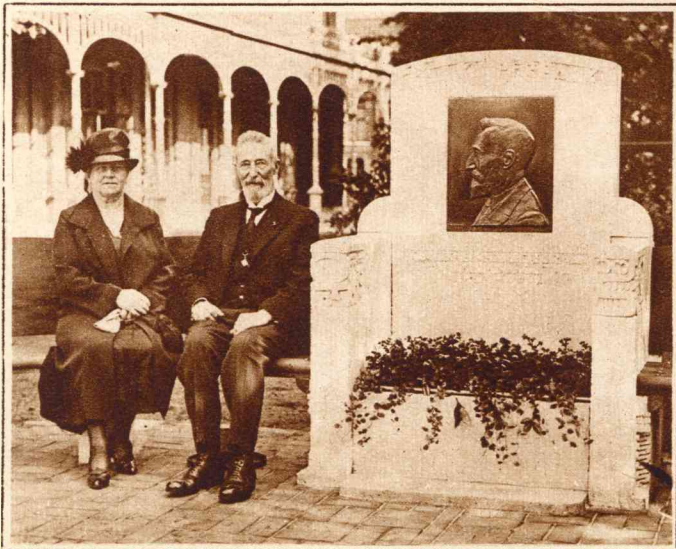
Een toestel aan den ketting op Schiphol! Een minder verkwikkelijke geschiedenis is aan dit vliegfeest verbonden, en niet alleen voor de betrokken fransche aviatrice! De bladen meldden er het volgende over:

Woensdagmiddag is de Fransche sportvliegster Maryse Hiltz in haar Moran Saulnier eendekker, toen zij uit Parijs op weg was naar Schiphol, boven de Haarlemmermeer gedwongen, daar zij Schiphol niet kon vinden, een noodlanding te maken. Zij kwam terecht in een uienveld bij Haarlemmerliede, toebehoorend aan den boer W. H. Liefstink. Deze wilde de pilote niet laten opstijgen alvorens hij / 1000 schadevergoeding zou hebben gekregen. Op dit dwaze voorstel, dat allerminst getuigt van eenige wellevendheid, ging de aviatrice natuurlijk niet in, doch de veel-eischende boer bleef aanhouden en vroeg tenslotte minimaal / 500. Ook dit vond mej. Hiltz te veel; in een onbewaakt oogenblik wist zij den motor aan te zetten en weer op te stijgen. De boer stelde zich onmiddellijk in verbinding met een notaris, die gisterenmiddag op het toestel, dat even later op Schiphol landde, beslag heeft laten

leggen in afwachting van de uitbetaling der schadevergoeding. En zoo zien we het toestel hier in een der loodsen op Schiphol aan den ketting.

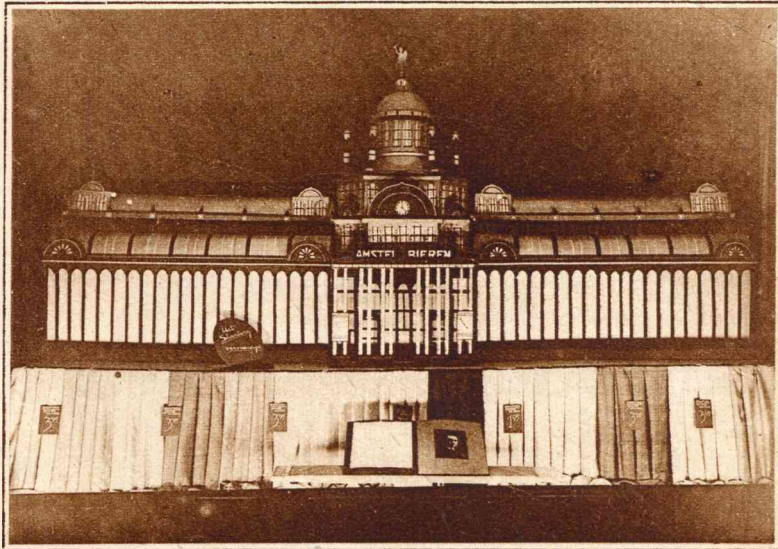
De heer Olieslagers uit Antwerpen, velen nog welbekend uit de eerste dagen der vliegport als „de Antwerpsche duivel” met den heer van Meel, ook een oud-gediende uit die dagen, bij de aankomst van den Belgischen sportman gekiekt.

Vorige week werd in den tuin van het Wilhelminagasthuis te Amsterdam de monumentale bank, met de beeltenis van den vroegeren Geneesheer-Directeur Dr. Kuipers, onthuld. Hierboven een foto van het moment der onthulling: hiernaast links de thans rustende oud-Geneesheer-Directeur met zijn echtgenoot op de bank in den binnenhof.

Rechts: Velen weten het niet, maar het Paleis voor Volksvlijt bestaat nog ... althans in de etalage der fa. Westerkamp in de Leidsche straat, waar de chef-etaleur, de heer Hartong, het geheel vervaardigde van zijden shantung.

Zeeburgia bestaat 10 jaar. Foto tijdens de receptie in Bellevue. Op de eerste rij zittend van links naar rechts het bestuur der jubileerende vereeniging: P. J. Hoogendorp, P. C. v. Schalkwijk, M. C. de Groot, H. F. Grondijs, F. L. Verputten, E. A. Geelhuizen, J. G. Wiesinger, M. Sietsma, H. Th. Honig, J. v. d. Berg.

Sportief Gebeuren in de Hoofdstad

ZEEBURGIA JUBILEERT.

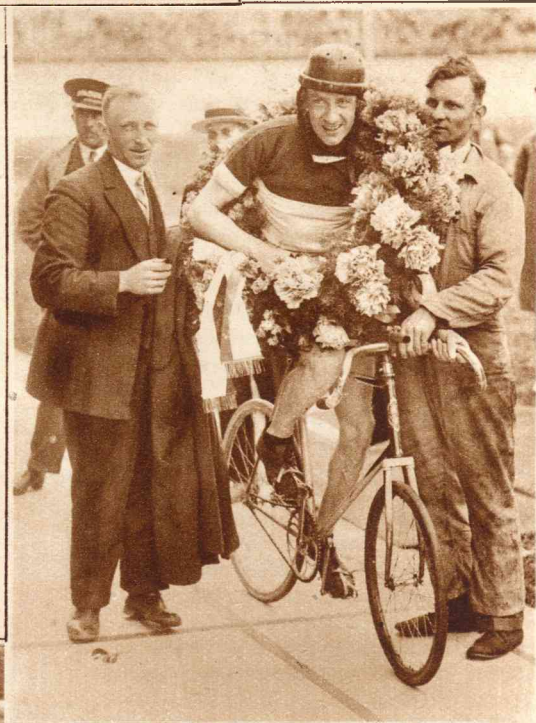
Jong en sterk kan men van Zeeburgia zeggen. Wij gelooven niet, dat er één vereeniging in het land is, die zoo snel promotie heeft gemaakt als deze 10-jarige Amsterdamsche voetbalclub. Tien jaar geleden een stel jongens, dat ruiten brak in de Indische buurt met afgedankte tennisballen of ander gebruikelijk materiaal bij het ongeorganiseerd jeugdvoetbal, thans een uitstekend georganiseerde club, welke reeds aan de poorten der eerste klasse heeft geklopt en daar met een greintje meer geluk ook binnengelaten had moeten worden.

Men spreekt tegenwoordig zoo gaarne vol lof over de oudere clubs in den lande, vooral wanneer deze, zooals nu weer „Haarlem”, b.v. een verloren titel herwinnen. Wij voelen ook veel voor traditie en wij kunnen ons de vreugde der Nederlandsche voetbalmaatschappij bij een dergelijk feit volkomen indenken. Maar... wij zijn toch ook van meening, dat in dergelijke gevallen aan de jongere energieke clubs wat meer aandacht behoorde te worden geschonken. Interviewer kan b.v. in De Sportkroniek zoo mooi den lof van Sparta en de andere oudjes bezingen. Wat zouden dergelijke woorden in dit sportblad de jongere generatie een goed doen.

Wanneer er één vereeniging een voorbeeld is van levenslust, kracht en bovenal ook van goede

organisatie, dan is het zeker Zeeburgia. Vraagt u het eens aan den voetballer uit de derde klasse, hoe moeilijk het is van die afdeling in de tweede te komen. Zeeburgia lapt 'm dit op zijn sloffen. Meer nog, toen de Zeeburgianen van den A.V.B. naar den N.V.B. promoveerden, was juist de beruchte vierde klasse ingesteld, welken hinderpaal de whites nog extra kregen te overwinnen.

Wij hebben ons aanvankelijk wel eens afgevraagd of de Zeeburgianen niet uit hun kracht dreigden te groeien. Die vrees is echter ongegrond gebleken. Integendeel, vanaf de intrede in de tweede klasse is het Zeeburgia nog steeds crescendo gegaan. Een

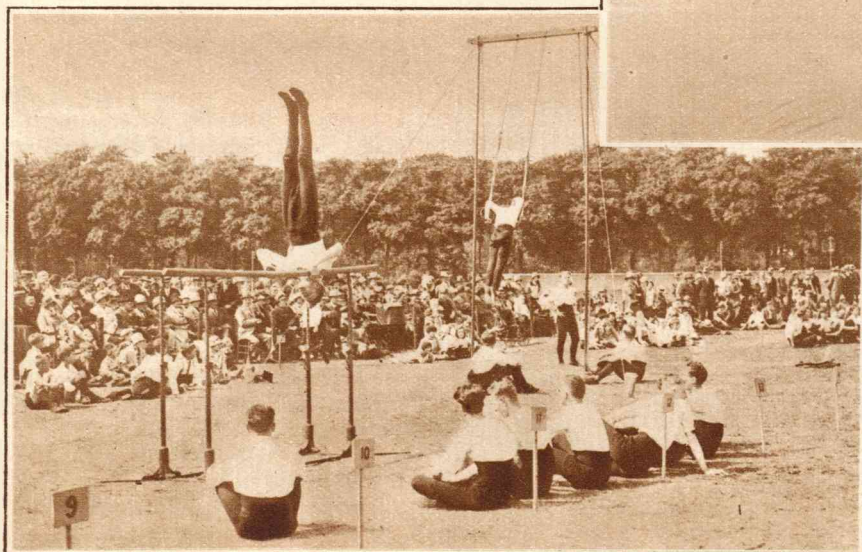
Leddy, Nederlandsch stayer kampioen. De Hagenaar gaat zijn eererondje maken.

Van de Stadion Wielerbaan. Leddy passeert zijn tegenstander in den strijd om het Nederlandsche kampioenschap.

De Kennemer Turnkring organiseerde ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan der Gymnastiekvereniging Sparta een turndag op het terrein van Kennemers te Beverwijk. Hiernaast: Overzicht tijdens de toesteloefeningen

verkrege te behouden dan om dit te bekomen. Ongetwijfeld schuilt hierin een kern van juistheid. Maar wat de Zeeburgianen in zoo korten tijd verkregen hebben is zoo formidabel en de beenen zijn daarbij zoo sterk gebleven, dat wij ons voor de toekomst niet bezorgd maken. Integendeel, wij zijn er van overtuigd, dat deze jonge energieke club voorlopig een rol van groote betekenis zal blijven spelen in ons voetbalwereldje. Een goed bestuur en een prettige clubgeest. Dat zijn fundamenteen, waarop men sterk staat in het verenigingsleven.

Ongemerkt schreven wij meer over Zeeburgia dan in onze bedoeling lag. Het is niet onze gewoonte en ons blad kan hier ook niet teveel werk van maken. Wij zeiden het echter reeds, een vereeniging als deze jubileerende verdient een eervolle vermelding. Bij een volgend lustrum schrijven wij over Zeeburgia als eerste-klasse! Wanneer de Zeeburgianen in de komende periode hetzelfde presteeren als in de afgelopen vijf jaren, is dit aan geen twijfel onderhevig.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

HET VERHAAL TOT NU TOE

Mark Martineau, die in de rechten studeert, is beschuldigd van moord op Abraham Robertshaw. De jury spreekt het „niet schuldig” over hem uit, maar de publieke opinie, die hem voor schuldig houdt, is tegen hem. Hij wendt zich tot rechter Sedgmoor, voor wie hij heeft terecht gestaan, om raad. Deze adviseert hem in Canada of Australië zijn geluk te beproeven, maar Martineau wil het land niet uit. Dina, Sedgmoor's dochter, die bij het onderhoud tegenwoordig is, geeft Martineau gelijk, omdat hij den moordenaar van Robertshaw wil ontdekken. Mark wandelt 's avonds langs de kade en ontmoet daar een jonge bloemenverkoopster, Elsie May. Deze spreekt hem moed in, geeft hem drie shillings te leen en den raad, Londen te verlaten, naar buiten te gaan en daar als tuinkecht werk zien te krijgen. Hij volgt dien raad en wordt, na eenig zoeken, door Wilding, een rijk koopman uit de city, die villa „Poplars” bewoont, in dienst genomen. Dina Sedgmoor komt op de „Poplars” logeeren en herkent in den tuinknecht Mark Martineau.

Twee dagen later scheen er meer licht te komen in de duisternis die hem omgaf. Van een bekende bankinstelling in Londen ontving hij bericht, dat hij daar over een bedrag van driehonderd pond kon beschikken. Het zou de directie aangenaam zijn, hem, wanneer hem dat schikte, te haren kantore te zien. Hij had nu een onderhoud met Josua en kwam daarbij tot de bevinding, dat de oude man niets van den brief afwist, dien hij van de bankinstelling had ontvangen. Dr. Margraves was weliswaar uit de stad, maar Mark was er van overtuigd, dat ook deze hem geen inlichtingen kon verstrekken.

Zoo spoedig hij kon, begaf hij zich nu naar de bank. Onmiddellijk werd hij bij den directeur toegelaten.

„Ik ben hier gekomen naar aanleiding van den brief, dien ik van morgen ontvangen heb,” zoo begon Martineau.

„Juist,” zei de directeur, terwijl hij hem vriendelijk toelachte. „Het is geen groot bedrag, maar ik geloof toch, dat mijn mededeeling u aangenaam was.”

„Ik zou gaarne weten, aan wien ik dit buitenkansje te danken heb,” zei Mark.

„Het spijt me wel, maar aan dit verzoek kan ik niet voldoen.”

„Niet? En waarom niet?”

„U begrijpt toch wel, mijnheer Martineau, dat we in dit opzicht aan de wenschen onzer cliënten, eventueel tot geheimhouding, gebonden zijn.”

„Dan is mijn weldoener zeker een van uw cliënten?”

„Natuurlijk.”

„En waren er geen voorwaarden aan verbonden?”

„Daar wilde ik u juist over spreken. Neen, eigenlijke voorwaarden zijn niet gesteld. Wel heeft onze cliënt een bepaalden wensch geformuleerd.”

„En die is?”

„O, daar steekt niets bijzonders in, zooals u zult hooren. Het scheen onzen cliënt bekend te zijn, dat u jaren geleden zekere wenschen omtrent uw toekomst koesterde. Hij drukte de hoop uit, dat u die wenschen zou trachten te verwezenlijken en geen hersenschimmen zou najagen, waarvan niets goeds zou komen.”

Mark zag den spreker oplettend aan: hij dacht na over de beteekenis van dezen wensch.

„Luidde dit woordelijk zoo?” vroeg hij; „waren dit de juiste woorden die hij gebruikte?”

„Ja, zoo ongeveer.”

Op weg naar huis was de jonge man in diepe gedachten verzonken.

„Ik behoef alleen nog maar m'n laatste examen te doen,” zei hij tot zichzelf. „Niemand kan mij verhinderen, mij voor m'n examen te laten inschrijven. Misschien krijg ik als advocaat nooit één zaak te behandelen, maar dat ik m'n examen doe, dat staat vast.”

Zonder zich goed rekenschap te geven van de mogelijke gevolgen voor Martineau, deelt zij den jongen Herbert Wilding mede, wie de knecht van z'n vader eigenlijk is. De oude en de jonge Wilding gelooven in Mark's schuld en de oude heer zegt hem de betrekking op. Mark vertrekt naar Londen. Hij treedt daar als boekhandelaarsbediende in dienst bij Josua Bentham. Mark's pogingen om het geheim van den moord te ontsluiten, hebben geen succes. Na een jaar zegt Bentham hem de betrekking op, omdat hij geen bediende meer betalen kan. Het gelukt hem een betrekking als secretaris te krijgen bij Dr. Margraves, een archeoloog, die z'n vader gekend heeft. Zijn vrijen tijd besteedt Mark om Bentham behulpzaam te zijn. In dien boekwinkel heeft hij een onderhoud met rechter Sedgmoor en diens dochter. Tot z'n verbazing ontvangt hij een paar dagen daarna een uitnodiging voor een avondpartij ten huize van den rechter. Herbert Wilding is er ook. Hij spreekt met de gasten over Mark, waardoor deze door iedereen gemeden en genoodzaakt wordt het huis te verlaten. Mark besluit

Aan dit voornemen gaf Mark gevolg en te zijner tijd kreeg hij bericht, dat hij geslaagd was. Hij was nu rechtsgeleerde en pleitbezorger. Weinig vermoedde hij, welke gevolgen dit in de toekomst voor hem zou hebben.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

EEN STAP DICHTER BIJ DE WAARHEID

We liepen de gebeurtenissen een weinig vooruit, toen we melding maakten van het feit, dat Mark eindelijk z'n doel bereikt had en als meester in de rechten gepromoveerd was. Hij had intusschen z'n plannen niet opgeschort om verdere nasporingen te doen omtrent het oude huis, in welks nabijheid hij bijna den dood had gevonden. Hoe meer hij er aan dacht, hoe meer belang hij er in begon te stellen. Het wilde er bij hem niet in,

alle krachten in te spannen om de waarheid inzake den moord aan 't licht te brengen. Na eindeloos zoeken vindt hij in Scotland-Yard een brief, waardoor hij op het spoor van den moordenaar hoopt te komen. In een restaurant ontmoet hij kort daarop Edgar Barret, iemand, wiens naam in den brief genoemd wordt. Met dezen heeft hij een onderhoud, waardoor hij in z'n meening versterkt wordt dat Barret meer van de zaak weet. Barret is echter zeer voorzichtig in zijn spreken. Op een avond verlaat Barret Londen. Mark volgt hem ongezien. Barret gaat naar een eenzaam landhuis en Mark legt zich vlak voor 't huis in hinderlaag. Daar ziet hij aan een der vensters een jong meisje in wier oogen een uitdrukking van ontzetting ligt. Eenige oogenblikken later verdwijnt de gestalte en verlaat ook Barret de woning. Deze laatste verlaat Londen zonder adres achter te laten. Mark gaat weer naar het landhuis, doch vlak er bij gekomen, wordt hij van achteren overvallen en bewusteloos geslagen. Hij ontwaakt in 'n ziekenhuis, dat hij na eenigen tijd hersteld verlaat. Hij tracht inlichtingen in te winnen omtrent het landhuis, maar verneemt slechts zeer weinig.

dat onbekende menschen hem **No. 16** overvallen en neergeslagen hadden, om hem het weinige geld dat hij bij zich had, te berooven. Hij was van meening, dat Barret op de een of andere wijze had ontdekt, wat hij gedaan had en dat hij daarvan mededeeling gedaan had aan Paterson, toen hij hem een bezoek gebracht had. Dat was intusschen slechts een vermoeden, dat op geen enkelen vasten grondslag steunde. Wel meende hij er zeker van te zijn, dat er verband, zelfs een zeer nauw verband bestond tusschen de „Old Lodge” en „Johnson's Inn no. 12”. Het stond bij hem vast, dat hij weer naar de „Old Lodge” zou gaan, ten einde meer te weten te komen en zoo mogelijk het geheim dier eenzame woning te ontsluiten.

Op een somberen dag, in 't begin van Februari, liep hij langzaam op den weg, waar hij bijna den dood gevonden had. Een poosje later kwam hij aan de poort, die toegang tot het huis gaf. Toen hij de poort open wilde duwen, zag hij, dat er een ketting met een hangslot was aangebracht. Blijkbaar wilde de eigenaar daardoor voorkomen, dat iemand in z'n huis kwam. Een weinig verder echter zag hij een half in puin gevallen poort, die toegang gaf tot een wagenspoor dat hij volgde. Aan 't eind van dit spoor gekomen, stond hij voor een groot, zeer vervallen gebouw. Josua Bentham had hem gezegd, dat zoo'n ellendige woning door den eigenaar gaarne voor een prijke verhuurd zou worden en hij had gelijk. Jaren geleden moest het een statig landhuis geweest zijn, maar het was schromelijk verwaarloosd en noch de huurder, noch de eigenaar schenen iets aan het herstel ten koste te willen leggen.

Er heerschte een doodsche stilte. Er waren geen gordijnen voor de vensters; het huis scheen onbewoond. Het open plein voor de hoofdeur was met gras en onkruid begroeid. De tuin was een wildernis en Mark stond er over verwonderd, dat een huis in de onmiddellijke nabijheid van Londen zoo diep in verval kon zijn.

Hij had daar echter nog geen drie minuten in gedachten verzonken gestaan, toen hij een stem hoorde, die riep:

„Dorcas! Dorcas!”

Het was de stem van een ouden man, die te oordeelen naar den klank, danig uit z'n humeur was. Voor zoover hij kon nagaan, kwam het geluid van de achterzijde van het gebouw, vermoedelijk uit de keuken. Hij luisterde met gespannen aandacht. Binnen in 't gebouw hoorde hij snelle voetstappen.

„Dorcas! Dorcas!” De stem klonk luider en dringender.

„Kom hier en help me met de koe!”

Een vrouw antwoordde; Mark kon de woorden niet verstaan. Blijkbaar had

JONG GEWEND IS OUD GEDAAN.

In het Oostelijk deel van Aziatisch Rusland leeft een Russische volksstam, Udeh geheeten, behoorende tot het ras der Kirgizezen. Een bijzondere merkwaardigheid is, dat de leden van dezen stam reeds in hun prille jeugd beginnen een pijp te rooken, zooals deze foto van een 4-jarig meisje aantoont.

de geroepene gevolg gegeven aan het verzoek of liever aan het bevel. Hij hoorde ten minste een mannen- en een vrouwenstem, waarvan hij de klanken hoe langer hoe minder kon onderscheiden. De man en de vrouw verlieten blijkbaar het huis. Nu besloot Mark van de onverwachte gelegenheid die hem werd aangeboden, gebruik te maken. Hij onderzocht de vensters der benedenverdieping, maar deze waren goed gesloten. Er waren ijzeren rolluiken voor, die niet slechts het licht buiten de vertrekken hielden, maar ook iedereen verhinderden, langs dezen weg het huis binnen te dringen.

„Het schijnt wel of ik een inbreker ben,” mompelde de jonge man, „maar ik moet er in. En als iemand me vraagt: wat moet je hier doen? dan moet ik m'n antwoord klaar hebben.”

Hij was gewapend met een wandelstok met looden knop en meende met dit wapen elken aanval af te kunnen slaan. Zorgvuldig onderzocht hij aan drie kanten het huis, maar zag geen kans om binnen te komen. Hij ging toen maar de keuken in, waarvan de deur niet op slot was. Hij luisterde, maar hoorde niets. Zonder aarzelen verliet hij de keuken om in een breede gang te komen, die in vroeger jaren prachtig beschilderd moest geweest zijn. De sporen er van waren nog duidelijk te zien. Hij opende de deuren van een paar kamers die op de gang uit kwamen; ze waren leeg en half duister. Een enkele lichtstraal kwam door de reten van de rolgordijnen. Het geluid van 't openen en sluiten der deuren klonk hol door de ledige kamers, maar niemand scheen daar notitie van te nemen. Overal heerschte een doodsche stilte. Drie van de kamers gelijkvloers waren op slot. Hij

begaf zich weer naar de gang en zag een breede, met een looper bedekte trap. Nauwelijks was hij boven op het trapportaal gekomen of hij stond stil en luisterde. Hij hoorde zwaar ademen. Het huis was dus niet onbewoond. Hij wist, dat de man en de vrouw naar de in de nabijheid gelegen wei waren gegaan en dat er dus iemand anders op de bovenverdieping moest zijn. Weer luisterde hij aandachtig. Het geluid was duidelijk, zwaar, regelmatig en niet ver af. Er kwamen verschillende kamers op het ruime trapportaal uit, maar uit welke kamer het geluid kwam, kon hij niet uitmaken. Eensklaps keek hij verschrikt op. Dicht bij hem hoorde hij een ander geluid, geheel verschillend van het eerste. Hij hoorde luid snikken als van iemand die verdriet had. Als aan den grond genageld bleef Mark staan. Eenige oogenblikken wist hij niet, wat hij doen zou. Roerloos bleef hij staan en luisterde. Het zware ademen, dat hij het eerst gehoord had, hield aan. Hij kreeg den indruk van een slapend, groot dier, dat in een der vertrekken was opgesloten. Maar boven dit geluid klonk het droevig en wanhopig snikken van een menselijk wezen. Geen ander geluid deed zich in het groote, eenzame huis hooren. Steeds scherp toelisterend, was hij eindelijk in staat om te onderscheiden, waar het zware gesnork vandaan kwam. Hij liep op z'n teenen naar een der deuren, die niet gesloten bleek te zijn en opende voorzichtig de deur. Op den grond zag hij een zware vrouwengestalte liggen; het was een weerzinwekkende, donkere gestalte. Zij snorkte luid en Mark zag, dat haar gelaat opgezwollen en verwrongen was. Dicht bij haar stond een flesch jenever op tafel, die voor driekwart leeg was. Er was geen twijfel aan. Die vrouw was dronken en zij sliep nu haar roes uit. In 't vertrek was een sterke alcohollicht merkbaar. Eenige oogenblikken staarde Mark naar de bewegingloze gestalte en dacht even na. Daarna verliet hij het vertrek en sloot de deur achter zich dicht. Op het portaal gekomen, luisterde hij scherp toe. Weer hoorde hij het wanhopig

snikken. Hij klopte op een deur en onmiddellijk hield het snikken op. Hij klopte opnieuw, maar ontving geen antwoord.

„Maak de deur open,” riep hij.

„U weet wel, dat ik dit niet doen kan,” antwoordde nu een vrouwenstem. De stem klonk droevig als van iemand die onder diep leed gebukt ging.

Hij draaide den knop van de deur om en trachtte de kamer binnen te komen, maar de deur was op slot.

O, laat mij van uwen rozenmond,
Laat mij van uwe lippen
Slechts één kusje nippen . . .

zoo zingt misschien een neger rasgenoot van deze schoone jonkvrouw, wier lippen kunstmatig zijn uitgerekt en afgeplat, maar wij passen ervoor!

Hij dacht even na, begreep den toestand en liep snel naar de kamer waar hij eerst geweest was. De vrouw sliep nog steeds. Hij keek opmerkzaam rond, alsof hij iets zocht en trok de lade van de tafel open, waarop de flesch met jenever stond. Vervolgens ging hij naar 't buffet, dat rechts van den schoorsteen stond en maakte het open. Hetgeen hij zocht kon hij echter niet vinden. De vrouw snorkte intusschen maar door; haar gesnork werd hoe langer hoe zwaarder. Hoe zeer zijn gedachten ook bezig waren met hetgeen hij blijkbaar zocht en niet vinden kon, zoo werd zijn aandacht toch voortdurend getrokken door het weerzinwekkende menselijke wezen, dat daar midden in de kamer lag. De vrouw sprak in haar slaap en hij luisterde scherp toe. Een oogenblik daarna scheen ze verschrikt wakker te worden, richtte zich even op en keek met verwonderde oogen rond. Zij viel weer neer en onder het vallen hoorde Mark het gerammel van sleutels. Het schepsel had een boezelaar voor en in een van de zakken van dien boezelaar zag Mark datgene glinsteren waarnaar hij zocht. Hij aarzelde geen oogenblik, haalde den bos sleutels uit den zak en verliet ijlings het vertrek.

Nu probeerde hij welke van de sleutels op het slot der kamer paste, waarin hij zoo wanhopig had hooren snikken. Hij slaagde er in de deur open te maken. Hij wierp een blik in 't vertrek en zag in een der hoeken een jong meisje staan, blijkbaar door een hevigen schrik bevangen. Hij herkende in haar het meisje, dat hij eens aan 't venster gezien had. Uit haar oogen straalden vrees en ontzetting; zij stond daar rechtop met gebalde vuisten. Klaarblijkelijk had zij verwacht iemand anders te zien binnenkomen. Toen zij Mark zag, had er een verandering in de uitdrukking van haar gelaat plaats. Ze keek nu verbaasd.

Mark sloot zacht de deur achter zich dicht en zei op vriendelijken toon:

„Wees maar niet bang, ik ben hier niet gekomen om u kwaad te doen, maar om u te helpen.”

Het meisje antwoordde niet, maar bleef hem verwonderd aankijken. Ze was nog zeer jong, blijkbaar nog geen twintig jaar. Ze had donkere oogen en zwart haar, en maakte den indruk in de tropen geboren te zijn. Het was volgens Mark in geen geval een Engelsch meisje. Het had allen schijn, dat ze in die kamer gevangen gehouden werd. De overblijfselen van haar laatsten maaltijd stonden nog op tafel en daar de deur op slot was, kon ze de kamer niet verlaten. Ook zag Mark, dat de vensters van zware ijzeren stangen voorzien

waren. Sporen van mishandeling waren niet te zien. Zij zag er bleek uit maar niet ongezond. Groot en slank gebouwd, sprak uit haar lenige gestalte onmiskenbare lichaamskracht. Ook was zij goed gekleed; hier en daar lagen op stoelen verschillende boeken verspreid. Men zou haar schoon hebben kunnen noemen, wanneer de schuwe blik in haar oogen, de vreesachtige uitdrukking van haar gelaat, niet aan iemand hadden doen denken, die voortdurend onder den invloed van vrees en schrik aanjaging leefde.

„Wie bent u?” fluisterde zij met heesche stem „en hoe bent u hier gekomen? Waar komt u vandaan? Ik weet niets en zelfs als ik iets wist...”

„Ik ben alleen gekomen om u te helpen,” zei Mark.

„Maar hoe wist u dat ik hier was? U moet een vriend van hem zijn, anders zou u dat niet weten.”

Door haar vriendelijk toe te lachen, trachtte Mark haar gerust te stellen.

„Op de eerste plaats moet ik u zeggen,” hernam hij, „dat u geen reden hebt om bevreesd voor mij te wezen. Misschien is uw vijand wel de mijne, al weet ik het niet. Herinnert u zich niet,

dat u een maand geleden, omstreeks Kerstmis, in een der kamers hier beneden bevond. U droeg toen een lamp in uw handen en keek naar buiten. Ik heb u toen gezien en was niet weinig verwonderd. Dat is de reden waarom ik vandaag hier gekomen ben!”

„Maar hoe kwam het, dat u me zag? Waarom is u hier gekomen als u geen vriend van hem bent?”

„Dat is een lange geschiedenis,” antwoordde Mark. „Misschien zal ik u dit alles wel eens vertellen, maar nu moet ik weten, hoe ik u helpen kan. Het was alleen stom geluk, dat ik hier in deze kamer kon komen. Wilt u me nu zeggen waarom u hier bent en hoe ik u kan helpen? Misschien kunt u me wel het een en ander over u zelf mededeelen? Dan zou ik u misschien beter kunnen helpen. U behoeft in elk geval niet bang te zijn. Ik zal u geen kwaad doen.”

Het meisje bleef Mark maar steeds aankijken terwijl hij sprak, alsof zij tot op den bodem zijner ziel wilde lezen. De jonge man zag, dat zij in hevigen tweestrijd verkeerde.

„Hoe heet de man, die u hier gevangen houdt?” vroeg hij weer.

„Hoe hij heet? Hij heeft wel honderd namen. Maar welke de juiste is, weet ik niet.”

„En u bent hier, omdat hij u daartoe dwingt?” Zij knikte en zag hem knorrig aan.

„Wat komt u eigenlijk hier doen?” riep zij uit. „Ik weet nog heel goed, dat ik op dien avond naar beneden ging. Ik was haar toen te slim af en hij was druk aan 't werk en lette niet op me. Maar, nog eens, waarom is u toch hier gekomen?”

„Ik wilde iets te weten komen. Over m'n eigen leven ligt een geheim. Door Gods goedheid ben ik aan een schandelijken dood ontkomen. Sedert dien tijd word ik door het ongeluk vervolgd. Den skuer die over een verschrikkelijk voorval ligt, wil ik opheffen. Daarom ben ik hier gekomen.”

„Heeft hij dan iets met die zaak te maken?” vroeg het meisje.

(Wordt voortgezet)

Gezicht op de Ned. Herv. Kerk van Broek in Waterland

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent: per kwartaal f1.62½: per post f1.75; Voor Nederlandsch-Indië f7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplaatcontrole. Amsterdam.